

EJDERHA AVCILARI OKULU

OKULDA İLK GÜN SÜRPRİZİ

KATE McMULLAN

1

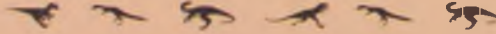

25 milyon çocuk
bu diziyi okuyor.

Bir gün yolunuz Kara Orman'a düşerse sakın korkmayın! Ormanın derinliklerinden gelen çığlıklar şaşırtmasın sizi. Tuhaf yaratıklar, deli keşişler, konuşan hayvanlar... Aniden karşınıza çıkıp ağızından ateş saçan ejderhalar... Küçük ejderha avcıları paslı kılıçları ve kırık mızraklarıyla her zaman yanınızdadalar. Çocuklar ejderha avcısı olabilirler mi?.. Ejderhalar bu kadar sevimli olurlarsa neden olmasınlar?..

Üstelik onlar Ejderha Avcıları Okulu (EAO) öğrencileri!

Wiglaf, kahraman olmak için doğmuştu. Ancak kendisinin buna inanması yetmiyordu. Kanıtlaması da gerekiyordu. Köyün ilan tahtasında gördüğü duyuru, imdadına yetişti. İlanda Ejderha Avcıları Okulu'nun duyurusu vardı. Bir ejderha avlamak" geçti içinden. Kahraman olmak için onu bulmuştu...

DİZİNİN DİĞER KİTAPLARI

- Okulda İlk Gün Sürprizi
- Anne Ejderhanın İntikamı
- Kıyamet Mağarası
- Evlenmek İsteyen Prenses
- Muhteşem Şövalyenin Sırrı
- Kötü Cadının Laneti
- Beyin Gücü Turnusu
- Dünyanın Sonu mu Geldi?
- Ejderha Eğitmenin 97 Yolu
- Kim Korkar Okuldan
- Sakar Büyücü İşbaşında
- Okulu Hayaletler Bastı!
- Bugün Ayın 13'ü
- Kurtar Bizi Büyücü!
- Ejderhaların Başı D...
- Dünyanın En Yaşlı ...
- Ejder Ateşi
- Asla Bir Trof'e Güv...
- Esrarengiz Dev

₺6.50

www.beyazbalina.com.tr

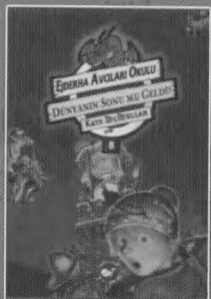
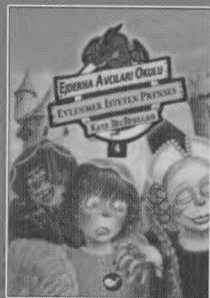
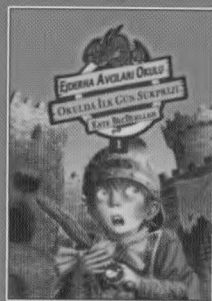
ISBN: 978-975-6387-

9 789756 3874

EJDERHA AVCILARI OKULU

KATE MCMULLAN

1947 yılında, Amerika'nın Missouri eyaletinde doğdu. Okumayı söker sökmez halk kütüphanesindeki kitapları okumaya başladı. Tulsa ve Ohio eyalet üniversitelerinde öğrenim gördükten sonra ilkokul öğretmeni oldu. 1976'da New York'taki bir yayınevinin dil sanatları ve görsel-işitsel malzemeler editörlüğünü yapmaya başladı. Bir sene sonra da ilk çocuk kitabını yayınladı. O zamandan bu yana da çocuklar için 50'nin üzerinde kitap yazdı. Kate McMullan'ın kitapları başta Almanca ve Fransızca olmak üzere birçok dile çevrildi. Çizer olan eşiyile birlikte birçok kitaba imza attılar. *Ejderha Avcıları Okulu* (Dragon Slayers' Academy) dizisiyle *The New York Times* ve *Parenting*'in seçtiği "Yılın En İyi On Kitabı" arasında yer aldı. Acemi ejderha avcılarının maceralarını anlattığı bu dizisiyle çocukların en sevdiği yazarlar arasına girdi. Milyonlarca çocuk tarafından sevilerek okunuyor.

Kocası, kızı ve iki kedisiyle New York'ta yaşayan yazar, şehirdeki çeşitli okullarda çocuklara yazarlık dersi vermektedir.

2. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2007

EJDERHA AVCILARI OKULU - 1

Okulda İlk Gün Süprizi
KATE MCMULLAN

ISBN: 978-975-999-6387-46-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© 2006 Kate Mcmullan - Bill Basso

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Özgün Adı: *DRAGON SLAYERS' ACADEMY*
THE NEW KID AT SCHOOL

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Necati Balbay
İngilizceden çeviren: Zuhâl Yeke
Resimleyen: Bill Basso
Kapak uygulama: Şükrü Karakoç
Sayfa tasarımı: Kâmuran Ok

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

Resimleyen:

Bill Basso

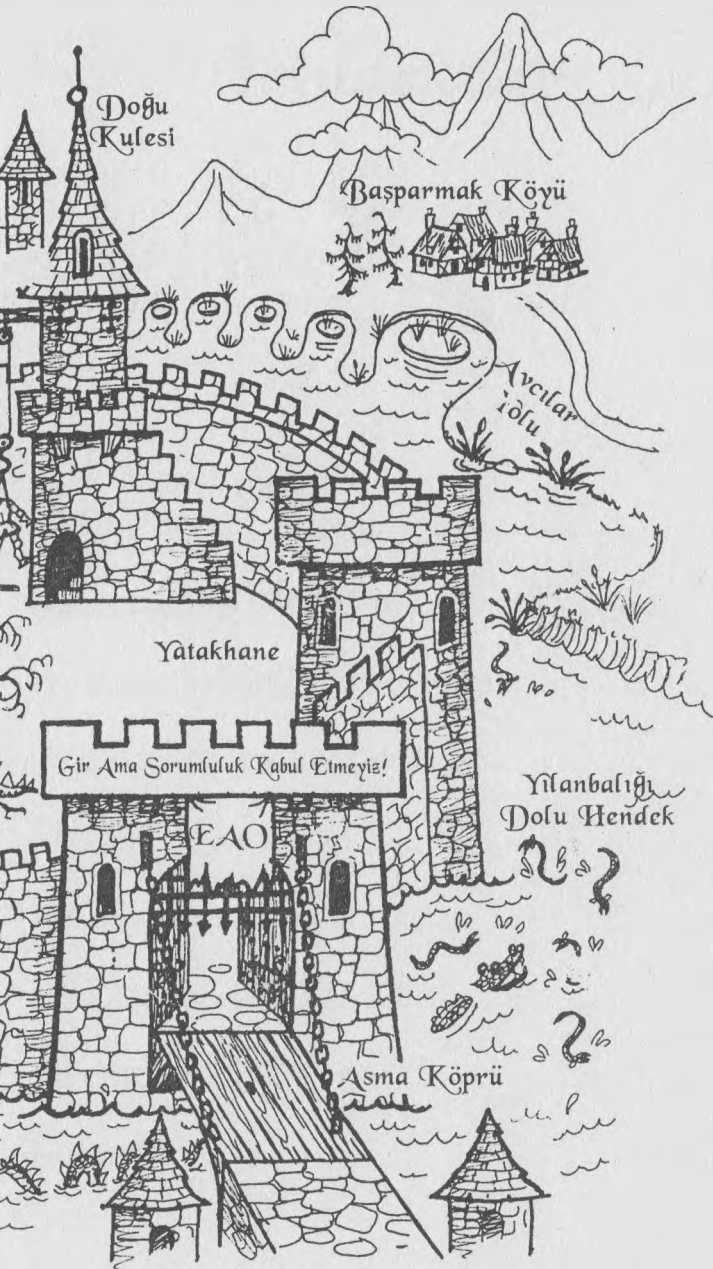
İngilizce aslından çeviren:

Zuhal Yeke

Ejderha Avcıları Okulu Kampüsü

Doğu Kulesi

Başparmak Köyü

Yatakhane

Gir Ama Sorumluluk Kabul Etmeyiz!

EAO

Avcılar İöü

Yılanbalığı Dolu Hendek

Asma Köprü

İçindekiler

Gezgin Ozan'la Tanışma	9
Kahramanlığa Giden Yol	20
Hiçbiryer Bataklığı'ndaki Sürpriz	30
Gerçekler Bazen Abartılır!	40
İlk Ders Heyecanı	51
Ejderhanın Taşlaşmış İskeleti	62
Gorzil'in Lezzetli Kahvaltısı.....	72
Ejderhanın Zayıf Yöntü	80
Eric'in Büyük Sırrı	90

Gezgin Ozan'la Tanışma

Güm! Güm!
“Kim o?” Fergus harap kulübeden bağı-
rarak sordu.

“Bir garip halk ozanı!” dedi şiddetli kar fırtı-
nasının uğultusuna karışan ses.

“Garip bir ozan, öyle mi?” dedi Fergus yine
bağırarak.

“Lütfen! Soğuktan donuyorum!” diye yalvar-
dı ses. “Şaka yapacak halim yok. Üstelik şaka
yapmanın zamanı da değil!”

“Vah vah, yazık!” dedi Fergus. “Ben de biri
kapıyı çalsa da açsam diyordum yani!”

Fergus söylenerek kapıyı açtı. Sirtına astığı bohçası ve çalgısıyla her tarafı karla kaplanmış bir adam duruyordu kapıda. Kulaklarından ve burnundan buz saçakları sarkıyordu. Dudakları soğuktan morarmıştı.

“Defol, alçak adam!” diye bağırdı Fergus kirli sarı sakallarının arasından. “Yerimiz yok!”

Fergus aslında doğru söylüyordu. Harap kulübede eşi Molwena ve on üç oğluyla paylaştığı bir tek oda vardı. Oğullarının on ikisi iriyarı delikanlıydı. Sarı saçları babalarınıninki gibi yağlıydı. Kapıdaki adama kaşlarını çatarak baktılar ve, “Defol! Defol!” diye bağırmaya başladılar.

Ancak büyük oğullarından üçüncüsü olan Wiglaf kardeşlerinden farklıydı. Yaşına göre boyu kısaydı. Saçı havuç rengindeydi. Hiçbir yaratığın acı çekmesine dayanamazdı.

Fergus kapıyı soğuktan titreyen ozanın surasına çarpmak üzereyken Wiglaf babasının kolunu tuttu.

“Bir dakika baba,” dedi. “Domuz ağılında yat-sa?”

“Şarkı söylerim, fal bakarım,” diyerek ozan hünerlerini sıraladı.

“Şarkı?.. Fal?..” Bunları duyan Fergus homurdandı. “Neyime yarayacaksa!”

“Odun da keserim, karları k rerim, domuzlara yem veririm, g breyi toplarım, yerleri temizlerim, bulaşıkları yıkarım.” Ozan şarkının ve falın dışında yapabileceği her şeyi sayıp döktü.

“İyi de, bu saydığın işlerin hepsini bizim evde Wiglaf yapar,” dedi Molwena.

“Lütfen!” diye yalvardı Ozan soğuktan takırdayan dişlerinin arasından. “Başımı sokacağım bir dam altına karşılık mutlaka yapabileceğim bir şeyler vardır.”

Fergus sakalını kaşıdı ve Ozan için bir şeyler düşünmeye çalıştı.

“Fareleri  ld rebilir, Fergus,” dedi Molwena. “Wiglaf bunu yapamıyor.”

“Wiglaf farelere acıyor, onları öldürmeye kıyamıyor,” dedi Ozan’a daha diğer kardeşleri.

“Wiglaf hamamb ceğini ezemez,” dedi bir başka kardeşi. “Hatta bir sineği bile öldüremez.”

“Wiggi aslında hiçbir şeyi öldürmek istemez,” diye yakındı üçüncüsü. “Bir keresinde bir örümceğin bacaklarını koparıyordum ve...”

“Tamam, kabul!” dedi Fergus birden yüksek sesle. “Konuksevliğimize teşekkür olarak fareleri öldürsün!” Sonra sıırttı ve, “Wiglaf, ona ağılı göster!” dedi.

Wiglaf söyleneni yaptı. Sonra da Ozan’a akşam yemeği için Molwena’nın yaptığı lahana çorbasını götürdü.

“Ah! Donan kemiklerimi ancak bu sıcak çorba ısıtabilir!”

Ozan çorbadan bir yudum aldı. “Öğğ!” diye bağırdı ve çorbayı tükürdü.

“Önce iğrenç gelir,” diyerek Ozan’ı teselli etti Wiglaf. “Fakat zamanla alışacaksın.”

“Açlıktan ölürüm daha iyi!” dedi Ozan. “Delikanlı, ben şunu içmeye çalışırken bir şeyler anlat bari.”

Ozan burnunu tutarak çorbadan bir kaşık aldı.

“Burada domuzlarla birlikte yatacağın için şanslısın,” dedi Wiglaf. “Ağıl bizim kulübeden

çok daha güzel kokuyor, çünkü babam yıkanmanın deliliğe yol açacağına inanıyor. Bak, bu Papatya.”

Ozan'ın yanında oturan küçük tombul domuzun başına hafifçe vurdu. “Benim en iyi arkadaşımıdır, hatta kardeşlerimden çok daha iyi bir arkadaştır. Kardeşlerim sadece kavga edip burunlarını kanatmaktan hoşlanırlar.”

Wiglaf kendi burnunu ovuşturdu. Kardeşlerinden birinin yumruğunun sızısı hâlâ hissediliyordu.

“Bütün dertleri benimle. Sürekli saldırıyorlar,” diye ekledi. “Bir de bana çelimsiz, bücür diyorlar, çünkü onlara karşılık vermiyorum. Çok aptalca ama...” İç çekip devam etti. “Fakat bazen günün birinde güçlü kuvvetli bir kahraman olacağımın hayalini kuruyorum. Bu onlara ne kadar güzel bir cevap olurdu değil mi!”

“Şüphesiz olurdu,” dedi Ozan. Ardından çorbanın son kaşığına da içip geçirdi. “Ah! Bu daha iyi oldu. Şimdi, aslanım, güçlü kahramanlarla ilgili bazı hikâyeler biliyorum. Dinlemek ister misin?”

“İsterim, gerçekten!” dedi Wiglaf sevinçle.

Wiglaf'a daha önce hiç kimse hikâyeye anlatmamıştı. Onunla pek konuşmazlardı ki zaten. Yalnızca Molwena bulaşıkları yıkamazsa ona gününü göstereceğini söylerdi; o kadar. Bir de Fergus ona ikide bir lahana tarlasında hiçbir işe yaramadığını hatırlatırdı. Eh bunlar da pek dinlenmesi zevkli hikâyeler sayılmazdı!

Wiglaf hikâyeyi dinlemek için domuzunun yanına oturdu. Hikâyeye gerçekten güçlü bir kahramanla ilgiliydi; Gorzil adındaki ejderhayı öldürmeye çalışan bir kahraman.

Hikâyenin sonuna geldiklerinde Ozan'ın sesi alçalmıştı: “Sonra Gorzil gök gürlemesini andıran bir sesle gürlledi. Burnundan şimşekler çıkıyordu. Ateşin, dumanın ardından ‘ÇATIR... ÇATIR... ÇATIR’ diye bir ezme sesi duyuldu. Ve güçlü bir YUTMA!

“Duman dağılınca şövalye atıyla birlikte yok olmuştu,” dedi Ozan. “Fakat Gorzil altın yığınının üstünde oturmuştu ve şövalyenin kılıcıyla dişlerini karıştırıyordu.”

“Hayır!” diye haykırdı Wiglaf.

“Öyle,” dedi Ozan çocuğa. “Büyükbabam ejderha avcısıydı. Bu olayı gözleriyle görmüştü... Yani görebilen tek gözüyle.”

“Peki, sonunda ejderhayı kim öldürdü?” diye sordu Wiglaf.

“Ölmedi ki,” dedi. “Gorzil hâlâ capcanlı.” Ozan düşünceye dalmıştı. Sonunda konuşmasına devam etti: “Büyükbabam her ejderhanın zayıf bir noktası olduğunu söylerdi. Örneğin Kara Tütsü... Bu ejderha sırf oyun olsun diye yıllarca köyleri ateşe verdi durdu. Sonra bir gün Sör Gilford dilini tutamayıp ağzını açtı ve, ‘Kara Tütsü Kara Tütsü, seni şapşal canavar. Elbet bu âlemde senden güçlüsü de var!’ dedi. Bu söz Kara Tütsü’nün içine öyle bir oturdu ki, anlatamam. Çeşme gibi akan gözyaşlarıyla yere yığıldı. Sör Gilford’un başını kesip kopardığının farkına bile varmadı.”

“Ejderha Gorzil’in zayıf noktası neydi?” diye sordu Wiglaf.

“Bunu,” dedi Ozan, “kimse bilmiyor.”

Çalgısını eline aldı. “Gorzil ile ilgili bir şarkı yazmıştım. Dinle:

*“Ejderha Gorzil seni açgözlü caravar!
Korkulu rüyasısın köylülerin.
Kara bulutlar saçarsın geçirdiğinde,
Burnuında şimşekler çakar.
Ama sıkı dur, dünyanın bir yerinde
Kimse bilemez, nerede...
Senin işini bitirecek
Bir kahraman var!”*

O geceden sonra da Wiglaf, Ozan'a, akşam yemeği için lahana çorbası götürmeye devam etti. Bunun karşılığında da Ozan Wiglaf'a daha başka ejderha hikâyeleri anlattı. Ayrıca birçok da yararlı hüner gösterdi: Başının üstünde nasıl duracağını; kulaklarını nasıl kıpır kıpır oynatacağını ve sıvı kara kurbağasının ötüşünü taklit etmeyi... Hatta kar erimeye başladığında Wiglaf'a okuma yazma da öğretmişti.

Bir ilkbahar sabahı Wiglaf domuzların yemini götürdüğünde Ozan'ın eşyalarını topladığını gördü.

“Yoksa gidiyor musun?” diye sordu Wiglaf üzüntüyle.

“Evet, delikanlı. Bir ozan dolaşmalı,” dedi Ozan.

“Ve...” Geçirdi. “Lahana çorbasından başka şeyler de yemeli. Şimdi bana elini uzat. Gitmeden önce falına bakacağım.”

Wiglaf avcunu uzattı. Ozan Wiglafın elini uzun bir süre inceledi.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Wiglaf sonunda.

“Görmeyi hiçbir zaman düşünmediğim bir şeyi,” diye cevap verdi Ozan. “Avcundaki çizgiler senin güçlü bir kahraman olarak doğmuş olduğunu söylüyor!”

“Ben mi?” diye haykırdı Wiglaf. “Emin misin?”

Ozan evet der gibi başını eğdi. “Bunca yıldır fal bakarım, hiç yanılmadım.”

“Harika!” diye çığlık attı Wiglaf. “Fakat nasıl bir kahramanlık yapacağım ki?..”

“Hımmm...” dedi Ozan, “Bunu kendin keşfeceksin. Ben gideyim. Seni özleyeceğim Wiglaf.”

“Dur!” dedi Wiglaf. Yıpranmış eski gömleğine uzandı ve cebinden bir bez parçası çıkardı. “Ka-

lan bütün şeyim bu... Yani çok ufakken sahip olduğum bir şeyden kalan tek parça. Bana şans getirsin diye her zaman yanımda taşıyorum.” Eski bez parçasını Ozan’a uzattı. “Lütfen al!”

“Uğurunu kendine sakla, Wiglaf,” dedi Ozan, bohçasını omzuna asarken. “Kahramanın izleyeceği yol hiçbir zaman kolay bir yol değildir. Kor-karım şansa ihtiyacın olacak.

Bunu söyleyip gitti...

Kahramanlığa Giden Yol

Fergus, “Güm! Güm!” diye güzel bir yaz sabahı kahvaltı masasında kükredi.

Wiglaf cevap vermedi. Lahanalı gözlemesini yemekle meşguldu, düşüncelere dalmıştı.

Ozan gideli aylar olmuştu, Wiglaf henüz kahraman olmamıştı. Gerçi ufak bir sincabı domuz yalağında boğulmaktan kurtarmıştı. Altı örümceği kardeşlerinin zalim ellerinden de kurtarmıştı. Fakat bunlar elbette güçlü bir kahramana yakışacak işler değildi.

Wiglaf iyice dalmıştı. Fergus’un eğilerek kulağına yaklaştığının farkına varmadı hiç.

“GÜM! GÜM!” diye Fergus bağırırdı.

Wiglaf yerinden sıçradı. “Kim? Kim o?..”

“Haydi!” diye haykırdı Fergus.

“Ne oldu?” diye sordu Wiglaf.

“Çabuk gözlemlerinizi bitirin!” Fergus yine kükredi. “Pinwick Panayırı’na gidiyoruz!”

“Yaşasın!” diye bağırdı Wiglafın küçük kardeşlerinden biri. “Hokkabazlar ve soytarılar! Haydi gidelim!”

“Tabii ki,” dedi Molwena. “Ama önce Wiglaf bulaşıkları yıkamayı bitirsin.”

“Biri bulaşıkları kurularsa daha çabuk gideriz,” dedi Wiglaf kardeşlerine yan yan bakarak. Ama istediği sonucu alamadı.

“Bekleriz,” dedi kardeşlerinin en büyüğü.

Wiglaf bulaşıkları yıkayıp, kuruladı.

Sonunda aile, köyün yolunu tuttu. Tam Pinwick’in dışında, Fergus köyün duyurularının asıldığı ağacın önünde durdu. Ağacın gövdesine yeni bir duyuru iliştirilmişti.

“Wiglaf,” diye seslendi Fergus. “Ozan sana okuma yazma öğretmişti. Buradaki yazıları oku ve ne olduğunu bize söyle!”

Wiglaf ilanın başına gelip okudu: “*Ejderha Avcıları Okulu.*”

Fergus hiddetle baktı.

“Oku... Ne?”

“Okulu,” diye tekrarladı Wiglaf. “Yani okul demek.”

“Onu ben de biliyorum,” dedi babası. “Devam et.”

“Öğrencilerimize ejderhaları kılıçtan geçirmeyi öğretiyoruz.”

Ejderhaları kılıçtan geçirmeyi mi?.. Bu Wiglaf'ın çok ilgisini çekti: Kahramanlar ejderhaları kılıçtan geçiriyor!

Okumaya devam etti: “*Ejderhaların ganimetleri sizin oluyor!*”

“Ejderhaların ganimetleri mi?” Fergus düşünceli düşünceli koltukaltını kaşdı. “Ganimet dediğin ne olabilir ki?..”

“Büyük bir olasılıkla altın ve mücevherdir,” dedi Wiglaf.

“Kral Ken'in dizlikleridir!” dedi Fergus. “Hepsini oku!”

Wiglaf da zaten hepsini okumaya can atıyordu.

“*Delikanlımız ortalıkta aylak aylak dolaşmaktan ve lahana çorbası tenceresinin dibini*

bulmaktan başka işe yaramıyor mu? Onun bir işe yaramasını istemez miydiniz?”

“Cevap veriyorum...” dedi Molwena kahkahalarla gülerek.

“Ejderha Avcıları Okulu

İşte cevap bu!

İşte verdiğimiz derslerden bazıları:

- Bir ejderhaya nasıl yaklaşılır.
- Bir ejderhaya nasıl iyice yaklaşılır.
- Bir ejderhaya nasıl çok, ama çok yaklaşılır.
- Ejderha kellesi uçurmanın 101 yolu.

Ve hepsinden önemlisi oğlunuza ejderhanın altın stokuna nasıl sahip olacağını öğreteceğiz!

İşte bazı mezunlarımızın başarılarından bir demet:

Cesur Baldrick

Baldrick üç ejderhayı kılıçtan geçirip

Hazinesine el koydu ve ailesine

450 odalı bir şato satın aldı.”

“İşte bu tam bize göre,” diye homurdandı Molwena.

*“Vahşi Torblad
İki kılıçtan geçirme. İki ganimet.
Şimdi annesi ve babası ense yaparak
başkalarının çalışmasını izliyor.”*

“Müthiş!” dedi Fergus.

*“İntikamcı Angus
Angus bir ejderhanın ailesinin tümünü yok etti.
Şimdi annesi, babası ve tüm kardeşlerinin külot-
ları bile ipek ve kadifeden.”*

*“Kadife külot mu?” Molwena hayretle sordu.
“Bu okulun ücretini merak ediyorum.”*

*“Okul ücreti!.. Sadece 7 kuruş
(artı her ganimetten küçücük
bir pay).
Oğullarınızı bize gönderin! İşe yaramaz
Haylazları ganimet avcısı
KAHRAMANLARA döndürüyoruz!
İmza:
Muhteşem Mordred,
Müdür, Ejderha Avcıları Okulu”*

Ejderha avcılığı!.. Ejderhaları kılıçtan geçirmek!.. Wiglaf düşündü... Korkunç görünüyordu. Ama ejderhalar kötüydü. İnsanların başının belasıydı. Kılıçtan geçirilmeyi hak etmişlerdi, değil mi? Onları avlayanlar da güçlü kahramanlardı, işte!

Duyuru ağacına yapıştırılmış haritalar Pinwick'ten Ejderha Avcıları Okulu'na giden yolu gösteriyordu. Wiglaf bu haritalardan birini çekip aldı ve uzun uzun inceledi. İşte, kahraman olmak için izlemesi gereken yolun haritasıydı bu!

“Baba?” dedi Wiglaf sabırsızlıkla ve büyük bir istekle, “Ben...”

“Kapa çeneni!” dedi Fergus köpek havlamasına benzer bir sesle. Sonra en büyük oğluna döndü. “Okul... Okuluna gitmek ister misin?” diye sordu.

En büyük oğlu kulağındaki yaranın kabuğu ile oynadı. “Başka çocuklarla kavga edip dişlerini kırsam başım belaya girer mi?” diye sordu.

Fergus “evet” anlamında başını salladı

“Bu hoşuma gitmez,” dedi en büyük oğlu.

Wiglaf şansını tekrar denemek istedi. “Baba, ben...” dedi.

“Şişşt,” dedi Fergus ve ikinci oğluna döndü. “Okula gitmek ister misin?” diye sordu.

İkinci büyük oğlu boynunda tahtakurusunun ısırıldığı yeri kaşıyarak, “Saçımı taramam ve pantolonumu değiştirmem gerekecek mi?” diye sordu.

Fergus yine “evet” anlamında başını salladı ve, “Çok büyük olasılıkla,” dedi.

“Öyleyse gitmem,” dedi ikinci büyük oğlu.

“Ben giderim, baba!” dedi Wiglaf birden. “Ne olur beni gönder!”

Fakat Fergus bu sefer de dördüncü büyük oğluna döndü. “Sen iriyarı ve uzunsun. Sen ne dersin?” diye sordu.

“Baba!” diye araya girdi Wiglaf. “Şöyle düşün: Ejderha avlarsam size yığınla altın getireceğim! Bunu herhalde istersin, değil mi?”

“Evet...” dedi Fergus.

“Ya da tersi olur, ejderhaya yem olursam...” Wiglaf devam etti, “Zaten lahana tarlasında hiçbir işe yaramadığımı söylemiyor muydun?”

“Hımmm...” diye sakalını sıvazladı Fergus. Bir yandan düşünürken bir yandan da sakalının içinden bir lades kemiği çıkardı. Geçen hafta tavuk yemişlerdi. Sonunda konuştu:

“Doğru,” dedi. “Wiglaf okula gitsin. Zaten tarlada işime yaramıyor.”

“Güzel, Fergus,” dedi Molwena. “Fakat yedi kuruşu nereden bulacağız?”

Fergus omuz silkti. Wiglaf’ın domuzu yedi kuruş eder.”

“Yani Papatya’yı satarız mı diyorsun?” diye haykırdı Wiglaf.

Wiglaf’ın kendinden küçük kardeşi burnunu gömleğinin koluna sildi. “Baba,” dedi, “Wiglaf giderse onun keçi postunun üstünde uyuyabilir miyim?”

“Uyuyabilirsin,” dedi Fergus.

“Ama...” dedi Wiglaf.

“Kaşığı da benim olabilir mi?” diye sordu ondan daha küçük olan kardeşi.

“Tabii, tabii,” dedi Fergus.

“Çizmeleri benim olsun!” dedi daha da küçük olan kardeşi. “Pantolonu da!”

“Durun,” diye bağırdı Wiglaf. “Ben daha ölmedim, değil mi? Giysilerime hâlâ ihtiyacım var! Papatya’yı da hiçbir zaman satmayacağım! Hiçbir zaman!”

“Kapat çeneni!” diye onu azarladı Molwena. “Yedi kuruşu başka nasıl bulacaksın?”

Wiglaf kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir yolunu bulacağım.”

“Anne,” dedi küçük kardeşlerden biri sızlanarak. “Ben panayıra gitmek istiyorum! İki başlı danayı görmek istiyorum.”

“Panayıra gideceksin tabii,” dedi Molwena. “Bugün idam var, kaçırmayalım.” Molwena yola koyuldu. Ötekiler de onu izledi.

Wiglaf hariç... O arkada kalmıştı ve düşünüyordu. Ejderha Avcıları Okulu’na gidecekti!.. Papatya’yı da yanından ayırmayacaktı.

Gülümsedi. Sonunda güçlü bir kahraman olma yolundaydı.

Hiçbiryer Bataklığı'ndaki Sürpriz

Wiglaf, “Haydi, hoşça kalın!” dedi, ertesi sabah daha gün ağarmadan. Fergus, Molwena ve kardeşlerinden birkaçı onu uğurlamak için kalkmışlardı.

Fergus Wiglaf'ın sırtına vurdu ve yüksek sesle, “Güm! Güm!” diye heybetli bir ses çıkardı.

“Kim o?” diye seslendi ufak kardeşi.

“Oliver!” dedi Fergus.

“Oliver da kim?” diye sordu öteki ufak kardeş.

“Wiglaf eve altınla geldiği zaman Oliver'ın sıkıntıları da bitecek!” dedi Fergus neşeyle. Wiglaf'ın sırtına yeniden hafifçe vurdu.

“Haydi git artık,” dedi Molwena. “Domuzu iyi bir fiyata sat.”

“Ayrıca altın getirmezsene eve gelme,” diye ekledi Fergus.

Wiglaf bohçasını aldı. İçinde altı tane lahana-lı hamur tatlısı, bir somun lahana ekmeği ve biraz da lahana turşusu vardı. Bohçanın içine aynı zamanda uzun bir ip, harita ve uğurlu saydığı eski bez parçasını da koymuştu.

“Hazır mısın, Papatya?” diye sordu domuzuna.

Vefakâr domuz orna baktı ve kıvrık kuyruğunu salladı. Sonra ikisi de okulunun yolunu tuttular.

Bütün bir sabah güneye doğru yürüdüler. Öğleye doğru Hiçbiryer Bataklığı'na geldiler. Ozan, Wiglaf'a bu yerle ilgili hikâyeler anlatmıştı. Pis suyun içinde yılanlar cirit atıyor, tepede akbabalar dolaşıyordu. Mağaralarda ve ağaç kovuklarında yırtıcı kuşlar yaşıyordu.

Fakat hepsinden kötüsü de bataklıkta. Öyle bir bataklıkta ki bu, daha “imdat” diye bağırma-

dan insanı yalayıp yutardı. Yolu buradan geçenlerin en büyük korkusu bu bataklıkta.

Wiglaf haritasını inceledi. “Buradan geçmemiz gerekiyor, Papatya,” dedi. “Seni kucağımda taşıyacağım.”

Wiglaf domuzu kucakladı. Kayaların üstünden yürüyordu. Yanlış bir adımın hayatına mal olacağını biliyordu. Bataklık onu yutarsa hiçbir zaman kahraman olamayacaktı.

Yolun yarısında büyük, düzgünce bir kayanın üstünde durdu. Domuzu yere bıraktı ve daha ne kadar gitmeleri gerektiğini anlamak için bataklığı inceledi.

“Papatya!” diye haykırdı birden. “Çamurun içindeki şu şapkaya bak! Şapkanın altında da bir baş var!”

Papatya korkudan homurdandı.

Wiglaf elleriyle domuzun ağzını kapattı. “Olduğun yerde kal!” diye bağırdı. “Seni kurtaracağım!”

Wiglaf bohçasından ipi çıkardı. Kalbi çarpıyordu. Bu kadar çabuk kahraman olabileceğini düşünmemişti. Ama daha ipi savurmaya bile fir-

sat bulamamıştı ki, şapkayla baş bataklıkta doğruldu.

Wiglaf şaşkınlıkla bakakaldı. Bataklığın içinden uzun beyaz sakallı bir adam çıkmıştı. Geniş kollu, gümüş yıldızlarla bezenmiş uzun, mavi bir elbisesi vardı. Papatya ve Wiglaf'a doğru uzandı.

Papatya korkudan yine homurdandı.

Adam Wiglaf'ın önünde durdu. "Senin beni rahatsız edip canımı sıkmaktan başka yapacak işin yok mu?" diye homurdandı. "Ayrıca şu domuzunu da sustur!"

Papatya sustu.

"Özür dilerim," dedi Wiglaf. "Sen... Sen bir büyücü müsün?"

"Yok, ben bir peri kızıyım! Yıldızlı, uzun, mavi bir elbise giyen başka birini gördün mü hiç? Sanmıyorum. Adım Zelnoc. Senin adın da... Dur bakayım." Büyücü gözlerini kıstı. "Adını bana söyleme sakın. Şimdi bulacağım. Ah! Buldum. Wigwam! Hayır... Waglump!"

"Yaklaştın," dedi Wiglaf. "Adım Wiglaf. Bu da domuzum Papatya."

"Memnun oldum." Büyücü hafifçe elini salladı. "Şimdi, Wuglop söyle bakalım bütün bu acı

acı bağırmalar, feryat etmeler neydi? Bu iple ne yapacaktın?”

“Seni bataklıktan kurtaracaktım,” dedi Wiglaf.

Zelnoc başını salladı. “Büyücülerle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, evlat, değil mi? Ben batmıyordum, tedavi için oradaydım. Bataklığın bu kısmı Büyücüler Bataklığı olarak bilinir. Burada ki bataklık kumunun sihirli etkileri vardır. Bazen yanlış büyüler yaptığını oluyor da...” Omuz silkti. “Neyse, bu seni ilgilendirmez. Söyle bakalım. Burada ne arıyorsun?”

“Ejderha Avcıları Okulu’na gidiyorum,” dedi Wiglaf gururla.

“Şaka yapıyorsun!” dedi Zelnoc hayret ederek. “Sen ejderha avcısı mısın?”

“Henüz değil,” dedi Wiglaf. “Fakat bir Ozan falıma baktı ve benim kahraman olmak için doğduğumu söyledi. Kahramanlar ejderha avlarıdır, değil mi?”

“Sanırım öyle,” dedi büyücü. “Pekâlâ, şansın açık olsun, sana şans diliyorum, Wicklamp. Şey... Dilek demişken... Senin bir dileğin var mı?”

“Anlayamadım?” dedi Wiglaf.

“Bir dileğin!” Zelnoc tekrarladı. “Beni rahatsız ettin, bu doğru. Ama iyi niyetliydin. Ve Büyücüler Kuralı No: 364, ‘Her iyi işin ödüllendirilmesi gerekir,’ der. Haydi bir şey dile Wigloop. Ama çabuk ol. Zamanım yok, bütün gün seni bekleyemem.”

“Pekâlâ,” dedi Wiglaf. “Yedi kuruş... İstiyorum?”

Zelnoc başını salladı. “Üzgünüm evlat, büyücüler hiçbir zaman yanlarında para taşımazlar.”

“Anlıyorum.” Wiglaf bir dakika kadar düşündü. Sonra, “Zırhlı kostüm olur mu?” dedi.

“Hayır, hayır, hayır,” diye azarladı Zelnoc. “Onu sadece şövalyeler giyer!”

Wiglaf iç çekti. “Öyleyse ben şimdi ne isteyeyim?”

“Bir kılıç,” dedi Zelnoc.

“Peki,” dedi Wiglaf. “Kılıç istiyorum.”

“Mükemmel bir seçim!” dedi sihirbaz. “Üstelik tam sana göre bir kılıcım var!”

Zelnoc elini elbisesinin sol koluna sokup kısas, metal bir kılıç çıkardı. Eğri büğrüydü, çentikliydi ve her tarafı paslıydı.

“Buna Kafalık derler,” dedi Zelnoc. “Ejderhayı öldürmek için yapılmıştır. Çok güçlüdür.”

“Bu... Bu sihirli bir kılıç mı?” diye sordu Wiglaf heyecanla.

“Sana sıradan bir kılıç mı verecektim?” dedi Zelnoc göz kırparak. “Şimdi yapacağın şey şu. Kafalık’ı düşmanına doğru yönlendir ve de ki... Şey... De ki...” Sihirbaz kaşlarını çattı. “Neydi? Hah! Kafalık, işini bitir! Hayır. Aman canım bunun gibi bir şey işte. Her neyse, doğru hareket edersen Kafalık elinden fırlar ve gerekeni yapar.”

“Teşekkür ederim,” dedi Wiglaf. Kılıcı aldı ve kemerine soktu. “Pash, çentikli bir kılıç, kılıçsız olmaktan iyidir,” diye düşündü.

Zelnoc Papatya’ya baktı. “Domuzun nasıl?” diye sordu. “Onun da bir dileği var mı?”

“Konuşabilse, sana dileği olup olmadığını söylerdi,” dedi Wiglaf.

“Konuşmak?” Zelnoc’un gözleri parladı. “İstedığınız şey bende var! Konuşma büyüsü!”

Büyücü elbisesinin kollarını yukarı kıvırdı, ellerini Papatya’ya doğru uzattı ve şarkı söyle-

meye başladı: “*Oink-a-la, doink-a-la, see si sun!*”
Domuz hemen konuşsun!”

Papatya göz kırptı ve usulca, “*Iglaf-Way?*” dedi.

“Konuşuyor!” diye bağırdı Wiglaf. “Ama acayip bir dilde?”

“Yunanca’dır,” diye bir tahminde bulundu büyücü.

“*En-bay, onuşuyor-kay!*” diye Papatya mutlu bir şekilde mırıldandı.

“Anladım,” dedi Wiglaf. “Bu Domuz Latincesi!”

“Pardon, ne dedin sen?”

“Domuz Latincesi!” dedim. “Yani, bak şöyle... Bir kelimenin ilk harfini alıp sona koyuyorsun. Sonra ‘ay’ sesini ekliyorsun. Örneğin, domuz, ‘*omuz-day*’ oluyor. Şimdi anladın mı?”

“Domuz Latincesi mi? Olamaz!” diye Zelnoc feryat etti.

“Yine yanlış büyü yaptım!”

“*Ok-yay anım-cay!*” diyerek Papatya alay etti.

“Kes sesini domuz!” diye haykırdı Zelnoc. “Bu tuhaf dil, sakalımın seğirmesine neden olu-

yor.” Sonra omuz silkti. “Sandığımdan da daha kötü durumdayım. Üstelik Büyücüler Kongresi’ne sadece iki hafta var.”

Zelnoc arkasını döndü ve bataklığın ortasına doğru batmaya başladı.

“Hoşça kal, Waglap!” diye seslendi. “Ejderhalarla iyi şanslar!”

“Hoşça kal!” dedi Wiglaf da ona.

Papatya, “*Oşça-hay al-kay!*” diye homurdandı.

Sonra büyük bir fokurdama sesi duyuldu. Bataklık büyücüyü tümüyle yutmuştu.

Gerçekler Bazen Abartılır!

Wiglaf haritasını dolunayın ışığında kontrol etti. Evet, burası olmalıydı. Ejderha Avcıları Okulu.

“Pek umduğum gibi gözüküyor,” diye mırıldandı.

“*Erbat-bay*,” dedi Papatya. O da aynı fikirdeydi.

Şatoyu çevreleyen hendeğin önünde durdular. Hendek iğrenç kokulu yeşil bir sıvıyla doluydu. Wiglaf'a bu birçok açıdan Molwena'nın lahana çorbasını anımsattı.

Harap şatoya kırık dökük bir asma köprü ile giriliyordu. Kapının hemen üstünde soluk mavi bir bayrak dalgalanıyordu. Üzerindeki çarpıcı,

göz alıcı harflerle “EAO (Ejderha Avcıları Okulu)” yazıyordu.

Wiglaf derin bir nefes aldı ve asma köprüde ilerledi. Papatya da ona ayak uydurarak yanında yürüyordu.

Kapıdaki zinciri çekti. İçeride cılız bir zil sesi duyuldu.

Bir süre sonra kapı gıcırtyla açıldı. İri gözlü, kısa boylu bir adam başını uzattı. Bir elinde de gaz lambası vardı.

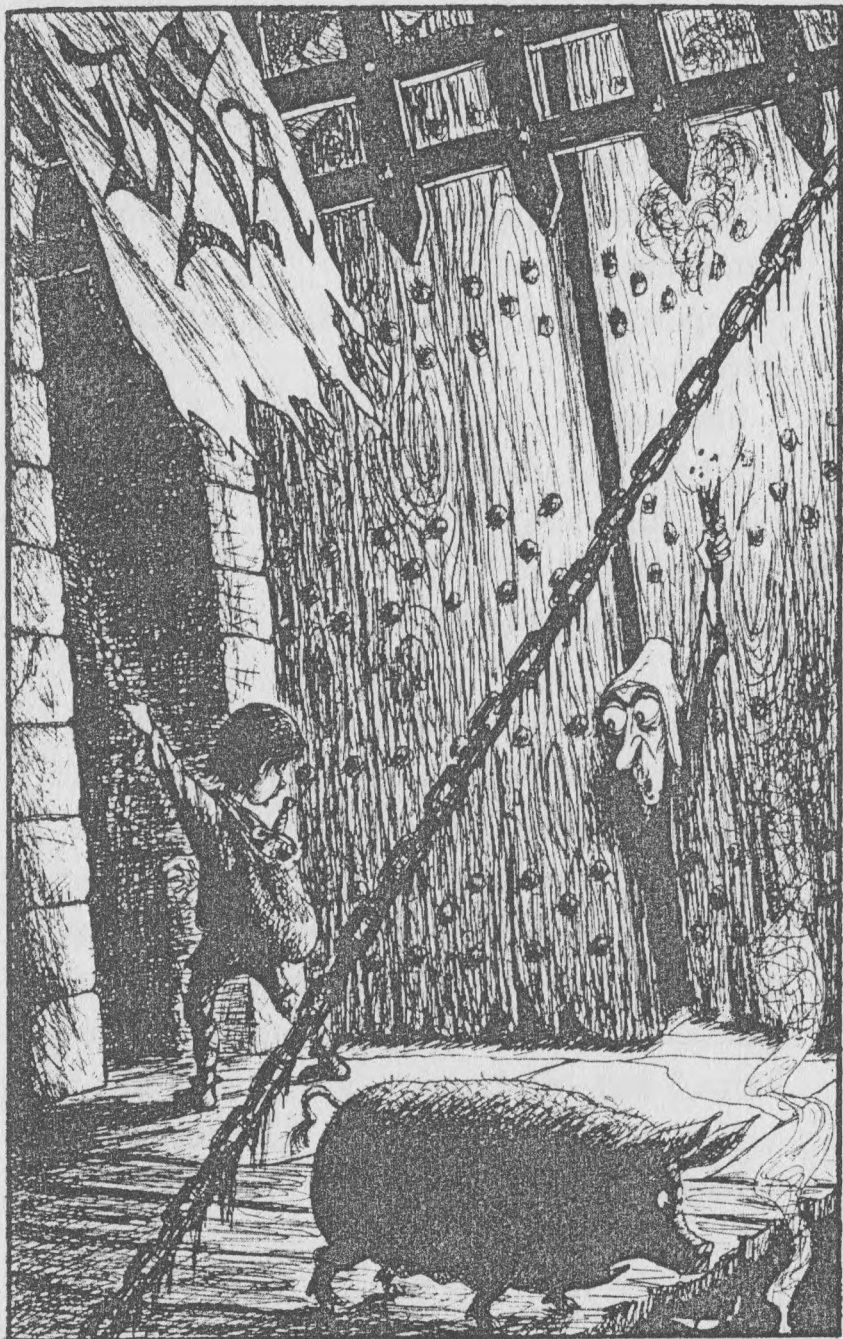
“Evet?” dedi.

“Adım Wiglaf, efendim,” diye kendini tanıttı Wiglaf.

“Buraya okumaya geldim.”

“Ejderha Avcıları Okulu’na hoş geldin,” dedi adam kapıyı açarak. Wiglaf adamın önlük taktığını gördü. “Buraya gelmek için gece yarısını mı seçtin?” diyerek devam etti. “Okul iki hafta önce açıldı. Fakat önemli değil. Önce ilk konuyu halledelim...” Sonra elini uzattı ve, “Yedi kuruş lütfen,” dedi.

“Şeyy...” diye iç çekti Wiglaf. “Hiç param yok.” Kapı kapanmaya başladı.

“Durun, efendim...” diye seslendi Wiglaf.
“Biraz... Biraz lahanalı hamur tatlım var!”

Kapı gürültüyle kapandı.

“Çok becerikliyiindir,” diye ekledi Wiglaf.
“Bulaşık yıkarım ve...”

Kapı birkaç santim açıldı. Adam kapıdan başını uzattı.

“İyi yıkar mısınız?” diye sordu.

Wiglaf başını salladı. “Hem de çok ustayım,” dedi.

“Çok iyi, bu benim için yedi kuruştan daha değerli.”

Bu sefer adam kapıyı ardına kadar açmıştı.

“İçeri gir. Adım Tava. Okulun aşçısı ve bulaşıkçısıyım. Yani eskiden öyleydim... Artık sadece aşçısıyım.”

“Teşekkür ederim, iyiliğiniz için!” dedi Wiglaf.

“Ama okulun müdürü Mordred’e bunu sakın söyleme,” diye uyarıda bulundu Tava. “Bunu öğrenirse, fena halde canımı yakar.”

“Tek kelime bile söylemem, efendim,” diye söz verdi Wiglaf. Sonra da Papatya ile birlikte kapıdan içeri girdiler.

“Bir dakika!” diye bağırdı Tava. “Domuzlar giremez!”

“Ama efendim...” diye söze başladı Wiglaf. “Bu öyle sıradan bir domuz değil! Dinleyin bakın... Papatya iyi kalpli amcana merhaba de.”

“*Erhaba-may ava-tay!*”

“Olamaz!” dedi Tava. “Bir domuz, Domuz Latincesi konuşuyor!”

Tava Papatya’ya.

“*Erhaba-may omuz-day,*” dedi usulca, sonra da yüksek sesle. “Tamam, sana tavuk kümesinde rahat bir yer hazırlayacağım! Yeni bulaşıkçımızın, pardon, yani öğrencinin kaydını yapar yapmaz işe başlayacağım.”

Tava sonra kapıcı odasından şato avlusunun karşı tarafına ve oradan da harap durumdaki şatoya giden taş merdiven boyunca elindeki lambayla onlara eşlik etti.

Sonra yazı masasına oturup kalın bir defter açtı.

“Tam olarak adın?” diye sordu.

“Pinwick’ten Wiglaf.”

“Yaşın?”

“Bu yaz on iki yaşında olacağım.”

“Hünerlerin?”

“Bulaşık yıkamak,” diye sıralamaya başladı Wiglaf “Domuzlara yem vermek, gübreleri toplamak...”

“Ben, ejderha avcılığı konusunda herhangi bir hünerin var mı, demek istemiştım,” dedi Tava.

Wiglaf bir dakika kadar düşündü. “Aklıma hiçbir şey gelmiyor,” dedi.

“1. Sınıf öyleyse,” dedi Tava ve defteri kapattı. Bir dolap açarak içinden mavi uzun bir elbiseyle bir de miğfer çıkardı. Elbisede beyaz harflerle Ejderha Avcıları Okulu yazıyordu. Bunları Wiglaf'a verip, “Üniforman,” dedi. “Mutfak şu tarafta,” diye de ekledi ve lambayı Wiglaf'a verdi. “Ben domuzun için yer hazırlarken sen de bulaşıkları yıkamaya başlayabilirsin.”

Sonra Papatya'yı kapıya doğru götürdü. “*Elgay omuzcuk-day*,” dedi. “Söyle bana bu sihri nasıl kazandın. Ben hiç domuz jambonu yemedim, biliyor musun. Yani bugüne kadar...”

“Ne bayağı, adi bir kılıç!” Wiglaf birinin çığlığıyla gözünü yarı açtı. Daha henüz yatmıştı. Ta-va ona bu kadar çok bulaşık biriktiğini söylememişti.

Wiglaf, karyolasının ayakucunda Ejderha Avcıları Okulu üniformalı iki çocuk gördü. Çocuklardan biri tombuldu ve saçı kum rengindeydi. Ötekinin yüzü asıktı. Saçı düz ve kahverengiydi. Elinde Kafalık'ı tutuyordu.

“Bu kılıcı hiç kullandın mı?” diye sordu çocuk.

“Hayır,” dedi Wiglaf.

“Bununla herhangi birinin başını kestin mi?”

“Tabii ki kesmedim!” dedi Wiglaf hayretle.

“Bahse girerim bu kılıçla hiçbir zaman bir ejderha da öldürmemişsindir.”

“Hayır,” dedi Wiglaf. “Fakat kılıcın adı Kafalık,” diye ekledi. “Belki bundan sonra öldürürüm. Adım Wiglaf.”

“Benim adım da Eric.” Çocuk Kafalık'ı Wiglaf'ın karyolasının üstüne attı. “Ben de şu ötede yatıyorum,” dedi ve odanın uzak bir köşesini gösterdi.

Wiglaf tıpkı kendisinininki gibi yamru yumru birçok karyolanın dizili olduğunu gördü. Karyoların üstündeki duvarda “SÖR LANCELOT FAN KULÜBÜ” diye bir sertifika asılıydı. Bu sertifikanın yanına da resimli bir duvar halısı vardı. Resimde bir şövalye, kılıcını bir ejderhaya saplıyordu. Ejderhanın yan tarafından kan fışkırıyordu.

“Ben henüz bir ejderha avlamadım,” dedi Eric. “Fakat çok yakında avlayacağım. Altın için değil, dünyayı kötülüklerden kurtarmak için yapacağım bunu! Benim istediğim...”

“Tabii, tabii...” dedi tombul çocuk onun sözünü keserek. “Dünyayı çabuk kurtar yoksa kahvaltıyı kaçıracağız.” Sonra Wiglaf’a döndü ve, “Merak etme, bizler Eric kadar sabırsız değiliz,” dedi.

Wiglaf Ejderha Avcıları Okulu üniformasını giydi, başına miğferini taktı ve oda arkadaşlarını izleyerek çok büyük bir yemek salonuna girdi.

Her yaştan çocuk “1. Sınıf”, “2. Sınıf” ve “3. Sınıf” diye etiket yapıştırılmış uzun, tahta masalara oturmuştu. Aralarından büyük bir çocuk,

yanmış ekmek dilimlerini havaya fırlatıyordu. Ötekiler itişip kakışıyor, birbirlerini yumrukluyorlardı. Wiglaf birden evini özlediğini düşündü.

Sıraya girip tepsisini aldı.

“Kahvaltıda ne var?” diye Eric’e sordu.

“Kızarmış yılanbalığı,” dedi Eric kahvaltısını alırken.

“Yılanbalığı mı?” diye haykırdı Wiglaf.

Eric başını salladı. “Mordred yılanbalığı yemenin eğitimimizin bir parçası olduğunu söylüyor,” diyerek açıkladı. “Ejderha avcıları ejderhanın ininin yanında ne bulabilirlerse onunla yaşamayı öğrenmelidirler.”

Tepsilerini 1. Sınıf yazılı masaya taşıdılar. Wiglaf, Eric’in bir kaşık dolusu yağlı balığı büyük bir iştahla ağzına dolduruşunu izledi.

“Öf!” dedi Wiglaf tiksinererek. “Ejderha avcıları, bunu nasıl yapıyorlar?”

Tombul çocuk Wiglaf’a doğru eğilerek, “Yapmıyorlar,” diye fısıldadı. “Yılanbalıkları şatonun kale hendeğinde yaşıyor, onun için Mordred’e bir sente bile mal olmuyor. Bize bu kadar sık yılanbalığı vermelerinin esas nedeni bu.”

“Ne kadar sık?” diye sordu Wiglaf ümitsizlik içinde.

“Oldukça sık,” dedi çocuk. “Ha aklıma gelmişken adım Angus.”

Wiglaf korkuyla baktı. “İntikamcı Angus?”

“Evet! İlanda adımı gördün demek.” Angus utanarak gülümsedi. “Mordred okuluna sert, ateşli, istekli öğrenciler çekmek için duyurusunda benim de böyle biri olduğumu belirtmek istedi, hepsi bu.”

“Öyleyse sen hiçbir zaman tüm bir ejderha ailesini yok etmedin?” diye sordu Wiglaf.

“Tam olarak değil,” dedi Angus. “Bir keresinde ormanda eski bir ejderha yuvasının üstüne düşecek gibi oldum ve çürük yumurtaların bazılarını ezdim. Aman!.. Nasıl da pis kokuyorlardı!” Burnunun önünde elini salladı. “Çizmelerimdeki yapış yapış yumurta lekeleri haftalarca çıkmadı.”

“Sonra Vahşi Torblad!.. Cesur Baldrick” diyerek saymaya başladı Wiglaf.

Angus başını salladı. “Korkarım dayım Mordred gerçeği bazen abartıyor.”

“Okulun müdürü senin dayın mı?” dedi Wiglaf hayretler içinde. “Burada herhangi bir öğrenci bir ejderha öldürdü mü?”

“Henüz öldürmedi,” dedi Eric. “Ama çok yakında biri öldürecek. Bu biri de ben olacağım!”

Bu arada zil çaldı ve Eric, balığının kuyruğunu höpürdeterek yuttu.

“Tabağındakini bitir,” dedi Angus Wiglaf’a. Ateş Kusan Ejderhaların Ateşini Söndürme derisi beş dakika içinde başlıyor. Doğu Kulesi’ne doğru gideceğiz.

Wiglaf önündeki balığa baktı, sonra yemeden tabakta bıraktı ve Angus ile Eric’in peşine düştü.

İlk Ders Heyecanı

Wiglaf, Eric ve Angus şatonun koridorlarında helezoni taş merdivene gelinceye kadar koştular. Merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktılar. Doğu Kulesi'nin tepesine geldiklerinde soluk soluğa kalmışlardı.

Birkaç çocuk, pencerenin önünde durmuş bir ipi yukarı çekiyorlardı. Angus ile Eric de onlara katıldı.

Wiglaf da ipi çekmeye başladı. "Neyi yukarı çekiyoruz?" diye sordu. "Çok ağır."

"İpteki Sör Mort," dedi Angus. "Öğretmenimiz. Merdivenleri çıkmakta zorlanmıyor da..."

Wiglaf bir dakika içinde bunun nedenini anladı. Miğferli bir baş pencerede göründü. Ço-

cuklar sonunda öğretmenlerini içeri çektiler. Ardından da Sör Mort gürültüyle yere çöktü, üstünde zırhlı bir kostüm vardı.

Çocuklar öğretmenlerinin ayağa kalkmasına yardım ettiler.

“Ejderha ateşi söndürmek kolay bir iş değil, delikanlılar.” Yaşlı şövalye odanın ön tarafına doğru sallanarak yürürken bir yandan da ders anlatıyordu. “Ejderhalar sizin geldiğinizi kilometrelerce öteden duyabilirler. Özellikle de zırhlı kıyafet giydiyseniz... Bildiğiniz gibi zırh madeni bir ses çıkarır.”

“Efendim,” dedi Eric. “Ejderhaların koku alma duyusu nasıldır?”

“Şey... Şöyle böyle,” dedi Sör Mort düşünceli bir şekilde başını öne eğerek. “Çoğu, bayatlamış küflü peynir gibi kokar. Fakat ben bir zamanlar bir ejderha öldürmüştüm, tıpkı uzun süre giydiğim kırmızı yün çoraplarım nasıl kokarsa öyle kokuyordu.”

Eric sorusunu bir kere daha tekrarladı: “Ben, bir ejderha avcısının kokusunu ejderha alabilir mi diye sormuştum,” dedi.

“Ah! Bu iyi bir soru!” dedi Sör Mort. “İşte öğrenmenin en iyi yolu budur, delikanlılar! Soru sormak!” Odaya göz gezdirdi. “Başka sorusu olan?”

Uzun boylu, ürkek bakışlı bir çocuk parmağı kaldırdı. Titrek bir sesle, “Ejderhaya başımıza bir iş gelmeden ne kadar sokulabiliriz?” diye sordu.

“Bu,” dedi Angus fısıltıyla Wiglaf’a, “Vahşi Torblad.”

“Ne kadar sokulabilirsiniz...” diye tekrarladı Sör Mort. “Mükemmel bir soru. Mükemmel! Çok ilerleyeceksin, delikanlı! Geleceğin çok parlak. Aferin! Başka sorusu olan var mı?”

Eric tekrar parmağını kaldırdı. Bu çocuğun çok hevesli olduğunu düşündü Wiglaf.

“Siz dün farklı ejderhalara farklı şekillerde yaklaşmamız gerektiğini söylemişsiniz. Bununla ilgili bir örnek verebilir misiniz?”

“Elbette verebilirim,” dedi Sör Mort gülümseyerek. “Çok kolay.”

Eric ve sınıftaki diğer çocuklar beklediler. Fakat Sör Mort başını öne eğmeye ve gülümsemeye devam ediyordu.

“Efendim,” dedi Eric sonunda. “Bize bir örnek verecek misiniz?”

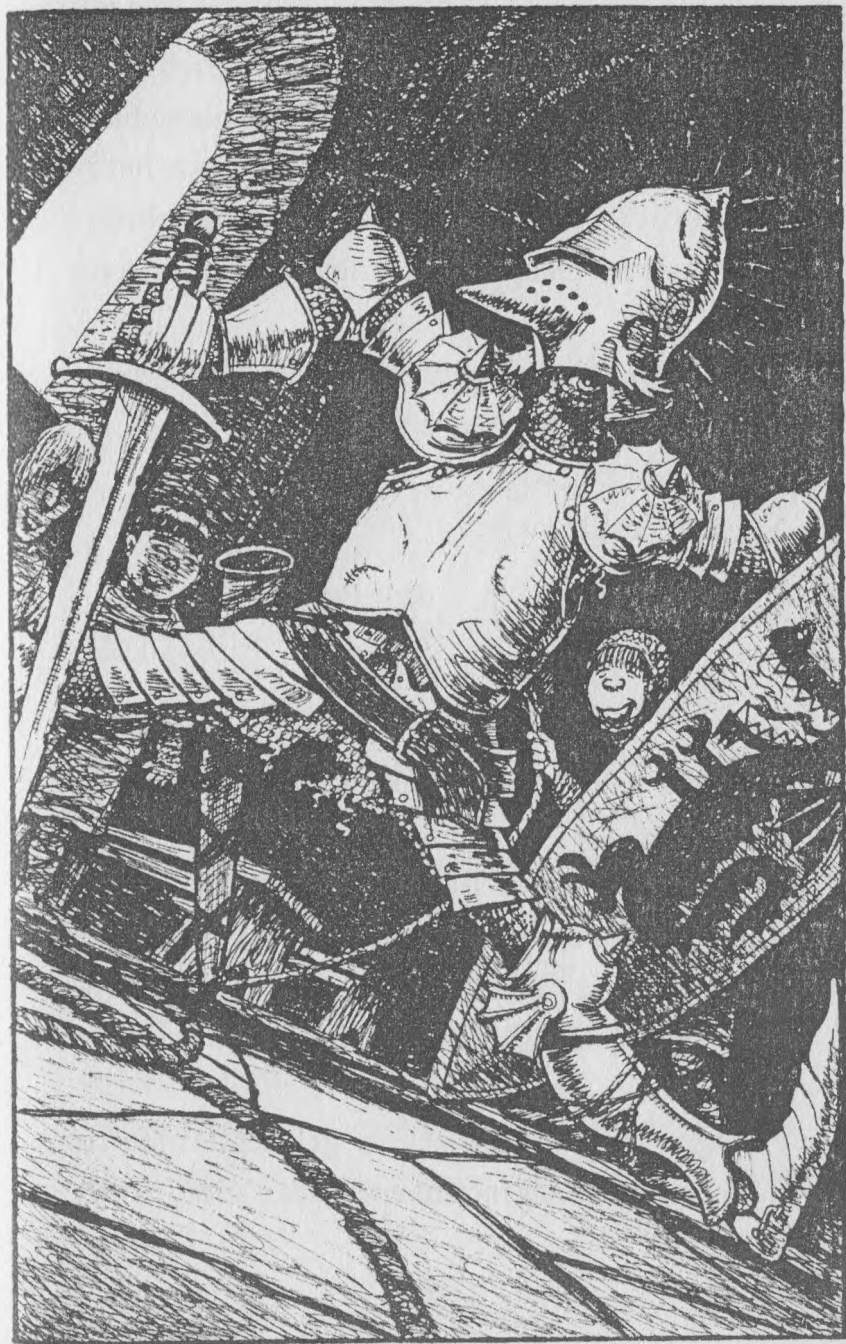
“İyi fikir!..” Eski şövalye gürültülü bir şekilde odanın ortasına doğru yürüdü.

“Mağarada yaşayan ejderhaları ele alalım. Bunların duyma duyuları mükemmeldir,” diye anlatmaya başladı Sör Mort. “Gizli gizli, sezdirmeden yaklaşılmalıdır bunlara. Ben şu harekete Kayma-Süzülme diyorum. Mağaraya şu şekilde yan taraftan giriyorum.” Sör Mort sınıfa yan döndü. “Ayağımı şunun gibi öne, ileri doğru kaydırıyorum.” Sör Mort ayağını öne doğru kaydırды.

Ne var ki, şatonun taş zeminleri ejderhanın mağarasının dışındaki topraktan daha pürüzsüzdü. Sör Mort’un ileri kaydırдыğı ayağı durmadı. Kaydı, kaydı... Tecrübeli şövalye sonunda mükemmel bir akrobasi hareketiyle yere yuvarlandı. Miğferin siperi yüzüne kapandı.

“Beni kaldırın, delikanlılar!” diye boğuk bir sesle bağırdı Sör Mort.

Eric ve diğer iki çocuk öğretmenlerini kollarının altından tutup kaldırdılar.

“Of, neyse...” Sör Mort siperi yüzünden arkaya itti. “Şu kaygan çizmeler, Allahın belası. Bana ejderha Fıfır’a sezdirmeden yaklaştığımı hatırlattı. Fıfır’ın bana hediyesi olan yarayı göstermiş miydim? Gerçi tiksindirici, iğrenç bir yara ama...”

Sör Mort eğildi. Zırhının sol çizmesini ayağından çıkarmaya çalışıyordu.

Bu arada zil çaldı.

Angus çekinmeden, “Sör Mort, ders bitti,” dedi.

“Şu çizme, ne kadar da dar ve sıkı, Allahın belası,” diye söyleniyordu Sör Mort hâlâ.

“Sör, şimdi Kelle Uçurma dersine gitmemiz gerekiyor,” dedi Angus. “Geç kalırsak Koç Plungett kızar.”

“Gidin öyleyse, delikanlılar. Gidin!” dedi Sör Mort. “Yaram bekleyebilir. Çekirgelerin başa bela olduğu yılda olmuştu. Hayır, ondan bir yıl önceydi. İstanbul’a gidemediğim yıl... Bu yaradan dolayı.”

Wiglaf, Angus ile Eric’i ve geleceğin ejderha avcılarını helezoni merdivene kadar izledi. Wig-

laf ejderha ateşi söndürmeyi ne kadar kısa sürede öğrendiğine şaşırmişti!

“Çabuk olun delikanlılar!” diye seslendi Koç Plungett, 1. Sınıfın çocukları avluya koşarken. İri adamın otel uşağı stilindeki uzun, kahverengi saç esen hafif rüzgârla uçuşuyordu. “Şatonun çevresinden koşup gelin,” diye emretti. “Formda olmazsanız ejderha öldüremezsiniz!”

Daha üçüncü adımda Eric öne geçmişti. Wiglaf ise çok geride kalmıştı. Domuzlara yem vermek ve bulaşık yıkamak gibi işlerin ejderha öldürmeye gerektiği şekilde hazırlanmasını engellediğini düşünüyordu.

Koç, yarıştan sonra çocuklara derin nefes almalarını ve nefeslerini elliye kadar sayarak tutmalarını emretti.

“Ejderhanın ortalığa zehirli gaz bıraktığı durumlarda,” dedi çocuklara. “Nefesinizi ne kadar

uzun süre tutarsanız, o kadar iyidir. Hazır mısınız? Bir... İki... Üç...”

Wiglaf nefesini tutarken gülümsedi. Hiç yıkanmayan ailesiyle yaşadığı leş kokulu evlerinde bu konuda kendini yetiştirme fırsatı olmuştu: Nefes tutmada ustaydı! Ve soluğunu tutarak eliyeye kadar sayan tek kişi oydu.

“Aferin!” dedi Koç Plungett Wiglaf’a. “Şimdi, öldürme işine başlamadan önce yeni öğrencimize biraz Ejderha Avcıları Okulu morali verelim. Haydi çocuklar! Hep beraber!..”

Bütün sınıf bir anda avazı çıktığı kadar bağırarak Ejderha Avcıları Okulu Marşı’nı söylemeye başladı:

*“Der der der, ha ha ha!
Ejder - ejder - ejderha!
Yolumuza çıkmayın!
Acımayız ha!
Ne genç deriz ne yaşlı
İsterse olsun yedi başlı
Biz ejderha avcısıyız!
Aman vermeyiz ha!”*

Marş bitince öğretmen alkışladı. “Pekâlâ, şimdi Paspal Blodgett’in önünde sıraya girin. Çabuk delikanlılar. Haydi!”

Wiglaf ve diğerleri iri bir ejderhanın önünde sıraya girdiler. Bu tabii ki gerçek bir ejderha değildi. Paspal Blodgett tahtandı, üstü kumaşla kaplanmış, içi samanla doldurulmuştu.

“Öldürme, burada, Ejderha Avcıları Okulu’nda en önemli derstir,” dedi Koç, çocuklara. “Ejderha bulabilirsiniz. Sezdirmeden ejderhaya yaklaşabilirsiniz. Fakat ejderhaya kılıcınızı tattıramazsanız, ganimet de alamazsınız. Bugün Kılıçtan Geçirme Metodu’nun yedinci bölümünü işleyeceğiz. Konumuz boğazlar.”

Koç Plungett kılıcının ucuyla hedefin, Paspal Blodgett’in tam çenesinin altını gösterdi. “Vücutu kaplayan sert pullar burada iyice gevrekliyor!”

Koç Plungett tahta ejderhanın karşısında durdu. Kılıcını çekerek, ejderhaya birkaç adım daha yaklaştı ve kılıcı ejderhanın boynuna derinlemesine sapladı.

Wiglaf korkuyla yere çömeldi. Ejderhadan kan fışkırmayacağını bilmesine rağmen yine de midesi kalktı.

Sırası gelen her çocuk ejderha maketine kılıcını sapladıkça Wiglaf'ın korkusu daha da artıyordu. Kendisine sıra gelince Kafalık'ını çekti, ejderhaya doğru yürüdü ve durdu.

“Devam etsene!” diye ısrar etti Plungett.

Wiglaf geri çekildi. Kafalık'ı daha da sıkı tuttu. Ejderhanın boynundaki hedefe gözünü dikti. Tekrar öne doğru yürüdü... ve durdu.

“Hedef burası!” diye bağırdı Koç ve hedefi gösterdi.

Wiglaf bir kere daha geri çekildi. Yutkundu. Kılıcını bu taklit ejderhaya bile saplayamazsa gerçek olanını öldürmeyi nasıl becerebilirdi? Wiglaf, Paspal Blodgett'e doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... bir adım daha.

“Bakamıyorum artık,” dedi Koç Plungett. Bıkkınlıkla başını başka tarafa çevirdi.

Fakat Wiglaf durmadı. Birkaç adım daha atarak ejderhanın önüne geldi. Gözlerini kıstı ve,

“Haydaaa!” diye bir çığlık atarak Kafalık’ı ejderhanın çenesinin altına doğru sürdü.

Fakat nasıl olduysa kılıcı hedefe isabet ettiremedi. Wiglaf son hızla ejderha maketinin yanından uçarcasına geçip kendini saman balyasının üstünde buldu. Wiglaf ŐaŐkındı. Çocuklar kndisini göstererek gülüyorlardı.

Wiglaf Kafalık’a bir göz attı. Kalbi duracak gibi oldu. Kılıcını ejderha maketine isabet ettirememiŐti, ama biraz ufaka, kahverengi, tüylü bir yaratığa tam isabet kaydetmiŐti! İŞte orada! Kılıcının ucuna takılmıŐ duruyordu!

Neden herkes gülüyordu ki! Sonuçta bir Şeyi öldürmüŐtü işte!..

“Yaptığına bak!” dedi Koç homurdanarak.

Wiglaf, başı pırıl pırıl parlamakta olan Koç Plunęeti’e bakakaldı. O ise Kafalık’ın ucuna takılı kalan tüylü Şeyi yakalayıp öfkeyle başına koydu.

Wiglaf, ancak o zaman hangi yaratığı öldürdüğünü anladı.

Bu, Koç Plunęett’in kahverengi peruğundan başka bir Şey değildi.

Ejderhanın Taşlaşmış İskeleti

Wiglaf ekmek üstünde haşlanmış yılan-balığından oluşan yemeğini alıp masaya oturdu. Koç Plungett ona şimdi kesin bir “F” verecekti, çünkü kılıçtan geçirmeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Hem de okulun ilk gününde.

“Haydi, Wiglaf. Tabağındakini bitir!” dedi Angus. “Mordred’in sınıfına geç kalmak istemezsin herhalde.”

Mordred! Wiglafın korkudan tüyleri diken diken oldu. Ürperdi. Ejderha öldürmeyi öğreten öğretmeni nerdeyse ben şişliyordum. Okulun müdürü okula yeni başlamış birine acaba ne yapar?

Wiglaf, Angus'u taş duvarlı sınıfa kadar kara düşünceler içinde izledi. Çocuklar sallanan sıralara oturunca kırmızı pelerinli iriyarı bir adam uzun adımlarla odaya girdi. Saçı gür ve siyahtı, gözleri menekşe rengindeydi.

“Dik-kat!” dedi Muhteşem Mordred.

Öğrenciler yerlerinden fırladılar. Tabii Wiglaf da.

“Rahat!”

Yerlerine oturdular.

“Tekrar gözden geçirelim,” dedi Müdür. “Neden Ejderha Avcıları Okulu'ndasınız?”

“Kötü ejderhaların canına okumayı öğrenmek için,” dedi Eric hemen. “Dünyayı küçük çocuklar için daha güvenli bir yer haline getirmek için! Köylüleri bu pis canavarlardan kurtarmak için.”

“Evet, evet,” diye araya girdi Mordred, altın yüzüklerle dolu olan elini sallayarak. “Bunların hepsi iyi ve güzel. Fakat dünkü dersi kim hatırlatıyor? Ben ne demiştim? Kim söyleyecek? Baldrick?”

Ufak, çilli yüzlü, sümüklü bir çocuk ayağa kalktı. “Ejderhanın altınlarını nasıl alacağımızı öğrenmek için buradayız, efendim! Ayrıca bu altınları size getirmek için, efendim!”

“Çok güzel!” dedi Mordred sırtarak, önde parlayan altın dişini göstere göstere sırtarak. Bana altın getirmek için! Ve...” Öksürdü. “Biraz kendinize de almak için... Ufak bir şey... Belki... Kendinize...” Öksürdü. “Ailenize...”

Boğazını temizledi. “Şimdi, mağaralarda yaşayan ejderhaları nasıl bulacağımızı kim hatırlıyor?”

Bunun cevabını önce yine Eric verdi: “Yanık fundalıkların ve çalılıkların bulunduğu yerlere bakarak!” dedi. “Ayrıca üç uzun parmaklı ayak izlerine!”

Mordred “evet” anlamında başını salladı. “Diyelim ki ejderhayı buldunuz... Neye dikkat etmeniz gerekir?”

“Ölüm alevine!” diye bağırdı Eric. “Ejderhanın zehir tükürmesine!”

“Doğru, Eric.” Mordred iç çekti ve etrafa göz gezdirdi. “Başka biri yok mu?”

“Hiç kapanmayan gözlere dikkat etmeli,” dedi Eric tekrar. “Bıçak gibi keskin dişlere! Güçlü, kamçı gibi şaklayan kuyruğuna!”

“Teşekkürler ederim Eric,” dedi Mordred. “Şimdi, böyle bir hayvanı kılıçtan geçirmek için ejderha avcısının daha başka ne bilmesi gerekir?”

“Ejderha ile nasıl konuşacağını...” dedi Eric. “Ondan korkmamayı nasıl başaracağını...”

Mordred başını salladı. “Daha başka.”

Sonunda Eric sustu. Öteki çocuklar da sustular.

Wiglaf, Ozan’ın ejderha hikâyelerini dinlemiş olduğu için Eric’in söylemediği bir şeyi biliyordu. Çekinerek parmağını kaldırdı.

Mordred patlak gözleriyle ona baktı. “Evet, yeni çocuk! Koç Plungett’in peruğunu şişleyen!” Müdür kıkır kıkır güldü. “Evet, yeni çocuk. Ejderha avcısı daha başka ne bilmeli?”

“Ejderhanın gizli zayıf yönünü?” dedi Wiglaf usulca.

“İşte bu doğru!” dedi Mordred.

“Hıh! Bunu herkes bilir,” dedi Eric.

“Bırak da yeni çocuk ejderhaların gizli yönleriyle ilgili bildiklerini söylesin,” dedi Mordred. “Belki siz de bir şeyler öğrenirsiniz.”

“Ondan mı?” diye mırıldandı Eric. “Sanmıyorum.”

“Pekâlâ yeni çocuk?” dedi Mordred. “Lütfen, ne biliyorsan bize anlat!”

“Ben... Ben çok az şey biliyorum...” diye başladı Wiglaf.

“Gördünüz mü?” diye araya girdi Eric. “Ben size ne demiştim?”

Ama Müdür Eric’i duymazlıktan geldi.

“Yeni çocuk,” dedi. “Ejderha Gorzil’in zayıf yönünü sen biliyor musun?”

“Hayır, efendim,” diye cevap verdi Wiglaf. “Onun zayıf yönü hâlâ bir sır.”

“Bu da doğru.” Mordred üzümlük iç çekti. “Fakat şunu bilmekte yarar var. Gorzil’in Kara Orman’da olduğu söyleniyor, böyle bir dedikodu var. Gözcüm Yorick şimdi orada. Gorzil’in mağarasını bulur bulmaz en iyi çocuklarımı oraya göndereceğim. Onu öldürün ve onun hazinesini alıp gelin!”

Tam da bu sözler Mordred'in ağzından çıktığı anda ufak tefek bir adam birden sınıfa daldı. Üniformasının her tarafında ağaç dalları ve yapraklar takılıydı. Kamuflaj yapmış bir savaşçı gibiydi.

“Yorick!” dedi Mordred hayretle. “Çabuk döndün? Kara Orman'dan ne haberler getirdin bakalım?”

“Lordum,” diye söze başladı Yorick, “Gorzil ne yazık ki Başparmak Köyü'nün dışındaki bir mağaraya taşınmış!”

“Başparmak Köyü!” Torblad çığlık attı. “Ailem o köyde yaşıyor!”

“Yerine otur, Torblad!” diye tersledi onu Mordred. “Devam et, Yorick.”

“Lordum,” dedi Yorick. “Başparmaklılar bütün altınlarını Gorzil'e getirip vermişler. Gorzil şimdi köyden kurban olarak bir kız ve bir de erkek çocuğu ertesi gün mağaranın dışında bulamazsa Başparmak'ı yerle bir edeceğine yemin ediyormuş. Yani şafak sökerken çocukları kahvaltıya bekliyor.”

“Ne kadar nazik ve dost canlısı bir ejderha!” dedi Torblad sevinerek. “Çocukları kahvaltıya davet ediyor.”

“Ahmak çocuk!” diye bağırdı Mordred. “Çocukları kahvaltıya davet etmiyor; onları kahvaltı olmaları için davet ediyor!” Müdür gözcüsüne döndü. “Pekâlâ! Gorzil’i haklamaları için çocukları bugün öğleden sonra oraya göndereceğim!”

Ancak birden yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

“Yahu!” dedi. “2. ve 3. Sınıflar ejderhanın taşlaşmış iskeletini görmek için geziye gitti. Bu da demektir ki oraya 1. Sınıftan birilerini göndermem gerekecek!”

“Lütfen beni gönderin!” dedi Eric, Mordred’in ayaklarına kapanarak.

“Evet, evet,” dedi Mordred. “Fakat unutma, bizim burada bir dayanışma kuralımız var; kimseyi tek göndermiyoruz. Bu yüzden gönüllü birine daha ihtiyacım var.” Odaya göz gezdirdi. “Angus’un dışında herhangi biri. Eğer seni gönderirsem annen canıma okur. Evet, bu kişi kim olacak?”

El kaldıran çıkmadı.

“Haydi çocuklar,” dedi Mordred tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla. “Gorzil o kadar da kötü değil!”

Yine hiç kimse elini kaldırmadı.

“Sabrım giderek tükeniyor ama!” diye çocukları uyardı Mordred. Sonra menekşe rengi gözleri Wiglaf’a takıldı.

“Sen! Yeni çocuk!” diye gürledi. “Sen ejderhalar hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyorsun. Öğlen yemeği sırasında kayıt defterine bir göz attım da... Yedi kuruşu henüz ödememişsin!”

“Evet, bu doğru...” diye söze başladı Wiglaf. “Ama...” Durdu. Tava’ya, bulaşık yıkama pazarlığı ile ilgili tek kelime bile etmeyeceğine dair söz vermişti.

“Aması maması yok!” diye bağırdı Mordred. “Eric ile birlikte sen gideceksin! Yedi kuruşu da Gorzil’in altınlarından ödeyeceksin!”

“Ama efendim!” diye haykırdı Eric. “Lütfen başka birini seçin! Wiglaf daha bugün geldi. O nasıl ejderha avlayabilir ki?..”

“O zaman Gorzil’i sen haklarsın!” diye bağırdı Mordred. “O da ganimeti getireceğiniz arabayı çeker. Haydi, yola çıkın! Gün ağarırken Gorzil’in mağarasında olmalısınız. Daha ne bekliyorsunuz? Haydi!”

Gorzil'in Lezzetli Kahvaltısı

Eric köprüye doğru yürürken Wiglaf'a seslendi. "Hazır mısın Wiglaf?"

Wiglaf eğilmiş, ganimet arabasının dingildeyen tekerleğini onarmaya çalışıyordu. Başını kaldırınca Eric'in zırhının parlaklığından gözleri kamaştı.

Eric, pırıltılı gümüş rengi miğferiyle Wiglaf'ın önünde gururla duruyordu. Elinde gümüş rengi bir kalkan vardı. Kılıcı ise gümüş rengi bir kemere sokulmuştu.

Wiglaf'ın ise sadece Kafalık vardı.

"Ne kadar güzel bir kıyafet," dedi Wiglaf Eric'e.

“Evet, öyle,” dedi Eric. “Bu kıyafet Sör Lance-
lot Fan Kulübü’nün kataloğundan. Haydi! Mor-
dred’in dediği gibi, arabayı sen çekeceksin. Kılı-
cımın ucu kaşınıyor. Şu ejderhayı haklamak için
sabırsızlanıyorum!”

Wiglaf, şatonun kapısındaki büyük kol demi-
rini kaydırmaya başladı. Eric’in acı feryadını du-
yunca yerinden sıçrayıp kol demirini kaydırma-
yı bıraktı.

“Yabandomuzu!” diye haykırdı Eric. “Üstü-
müze geliyor!”

Wiglaf dönüp baktığında Eric’i kılıcını çek-
miş, kalkanını kaldırmış halde gördü.

“Sen dur!” diye bağırdı Eric. “Kılıcımla seni
koruyacağım!”

“Kimden?” diye sordu Wiglaf. Eric şatonun
avlusundan kendilerine doğru koşan Papatya’yı
gösterdi.

“Eric, dur!” diye haykırdı Wiglaf. “Dur! O be-
nim domuzum, Papatya!”

Eric durdu, asık yüzle homurdanarak kılıcını
kemerine soktu.

Wiglaf Papatya’ya doğru koştu.

“*Iglaf-Way!*” Papatya homurdandı. “*Eni-bay e-day ötür-gay!*”

“Hayır Papatya, olmaz,” dedi Wiglaf. Sonra eğilip onun kıllı kulaklarını okşadı. “Çok tehlikeli. Bir ejderha ile savaşmaya gidiyorum.”

“*Orzil-Gay!..*” Papatya heyecanlanmıştı.

Wiglaf “evet” anlamında başını salladı. “Kim bilir? Belki de bir kahraman olarak dönerim.” Gülümsemeye çalıştı. “Fakat dediğim gibi olmazsa...” Yutkundü. “Geri dönmezsem, Tava’nın sana çok iyi bakacağından eminim. Ama şimdi artık gitmeliyim. Hoşça kal, dünyanın en iyi domuzu!”

“*Oşça-hay al-kay, Iglaf-Way!*” Papatya arkasından seslendi. “*Ol-bay anslar-şay!*”

Wiglaf elini salladı ve koşarak kapıya gitti. Arabanın sapına asıldı ve, “Gidelim,” dedi Eric’e.

Wiglaf ile Eric tepeden aşağı inen patikayı izlediler. Sonra da kuzeye, Avcılar Yolu’na doğru yöneldiler.

Bütün bir öğleden sonra Kokulu Irmak boyunca yürüdüler. Irmak kıyısını kaplayan bodur ağaçlardan tuhaf kuş sesleri geliyor, üstteki dal-

lardan aşağı kılı bacaklı örümcekler düşüyordu. Hatta bir ara koca sopasıyla onları korkutan bir trol'e bile karşılaştılar. Fakat Wiglaf korkmuyordu. Gorzil ile yüz yüze gelme düşüncesi o kadar dehşet vericiydi ki, şu anda başka hiçbir şeyi kafasına takamazdı.

Yani... hemen hemen hiçbir şeyi...

“Gorzil'i hiç kafana takma! Ben hallederim!”

Eric bunu iki yüzüncü kez söylüyordu. “Kılıcımı boğazına sapladığım gibi, işi tamamdır. Ortalık kan gölüne dönecek ve...”

Wiglaf sonunda dayanamadı. “Biliyor musun,” dedi. “Benim de bir kılıcım var.”

“Şu eğrilmiş eski şey mi?” dedi Eric dudak bükerek.

“Bana bunu bir büyücü verdi, tamarı mı! Sihirli sözünü söylediğim zaman elimden fırlar ve ne istiyorsam yapar.”

Eric kuşkuyla baktı. “Sihirli sözler ne peki?”

“Şeyy... Büyücü anımsayamadı.” Wiglaf bir iki mırın kırın etti.

“Önemli değil,” dedi Eric alayla. Bu arada Av-cılar Yolu'nun ikiye ayrıldığı yere gelmişlerdi.

Bir yol Başparmak Köyü'ne gidiyordu. İkinci yol da Kara Orman'a... "Bu ejderhayı kendi gümüş kılıcım ile şışleyeceğim. Sonra dilimleyeceğim. Sonra da..."

Eric konuşmasını birden kesti. Önündeki çalılığın yanmış yapraklarına baktı.

"İşte!" diye bağırdı. "Bu çalılık yanmış!"

Wiglaf eğilip baktı. "Evet, öyle," dedi. "Ejderha püskürttüğü ateşle yakmış olmalı."

"Olabilir. Şuraya bak!" Eric yeri gösterdi. "Ayak izleri!"

Wiglaf üç kocaman parmaklı ize baktı. "Vaay! Amma da büyük!" diye bağırdı.

"Gel!" dedi Eric. "Bu izler bizi Gorzil'in mağarasına götürecektir. Sus! Bu ses de ne böyle?.."

Wiglaf dikkatle dinledi. "Bu bir ağlama sesi. Biri ağlıyor gibi sanki."

Ağlayan kişi daha da yaklaştı. Wiglaf ile Eric birden Başparmak Köyü tarafından bir kızla bir erkek çocuğun gelmekte olduğunu gördüler. Çocukların gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu.

"Neden ağlıyorsunuz?" dedi Eric. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

“Yok!” diye sızlandı erkek çocuk. “Bize yardım edemezsiniz. Kimse edemez. Kız kardeşim Zelda ve ben Gorzil’in mağarasına gidiyoruz!”

“Yani demek istediğin...” diye başladı Wiglaf. “... Siz köyün yolladığı çocuklar mısınız? Yani... Gorzil’in kahvaltısı olacaksınız?”

Zelda “evet” anlamında başını salladı. “Öyle korkuyorum ki. Başparmak Köyü’nün efendileri kura çektiler. Kuradan Cimcime ile ben çıktık!”

“Cesur bir şövalye çıkıp Gorzil’i haklasa da bizi kurtarsa,” dedi Cimcime. “Fakat ne yazık ki böyle bir umut yok.”

Eric kılıcını hırsla kınından çekti.

“Korkmayın, küçük arkadaşlar,” diye haykırdı. Ejderha avcısı Eric hizmetinizde!”

Cimcime ile Zelda ona baktılar.

“Sen mi?” dedi Zelda.

Eric “evet” anlamında başını salladı.

“Ama sen daha çocuksun!”

Eric burun büktü. “Ejderha Avcıları Okulu’nda bizim sınıfta benimle yarışacak kimse yok,” diye cevap verdi Zelda’ya. “Gorzil’i merak etme sen!”

“Kaç cesur şövalyenin Gorzil’in alevleriyle kavrulduğunu biliyor musun?” diye sordu Cimcime.

“Şeyy... Hayır, ama...”

“Gorzil sizi köfte gibi kızartır!” dedi Zelda ve ekledi: “Eğer çok akıllıca bir planınız yoksa tabii.”

“Plan mı?” dedi Wiglaf. “Nasıl yani?”

“Kıyafetlerimizi değiş tokuş yapmak gibi örneğin...” dedi Zelda. “Başparmak’ın kurbanları olup Gorzil’i kandırarak avlayın!”

Eric bu plana önce kuşkuyla baktı. Sonra sırtmaya başladı. “Evet!” dedi birden. “Şimdi anlıyorum! Gün ağarırken Gorzil’in mağarasının önüne sizin giysilerinizle gideceğiz. Gorzil arkamda bir kılıç gizlediğimi bilmeyecek! Beni yemek için ağzını açtığı zaman kılıcımı çıkarıp saplayacağım. Neye uğradığını bile anlayamadan...”

“Ama Eric,” diyerek sözünü kesti Wiglaf. “Hangimiz kız olacağız?”

Eric miğferini başından çıkarmıştı bile.

“Sorun değil, Wiglaf,” dedi. “Sen hemen üniformanı Cimcime’e ver. Sen de Wiglaf’a ver Cimcime. İşte şimdi hazırız!” dedi Eric Wiglaf’a. “Haydi iş başına!”

Ejderhanın Zayıf Yönü

Gün ağardığında Wiglaf ile Eric Gorzil'in mağarasının ağzına ulaşmışlardı. Wiglaf titreyen parmaklarıyla uğurlu bez parçasını Kafalık'ın kabzasına bağladı. Eğer uğur getiriyorsa işte şimdi getirmeliydi?

Wiglaf Cimcime'nin üniformasına ve pantolonuna, sonra da Zelda'nın gök mavisi elbisesini giymiş olan Eric'e baktı. Kahverengi saçları Zelda'nın beyaz dantel kepinin altından alnına dökülüyordu.

"Kız giysisi sana çok yakıştı, Eric!" dedi Wiglaf. Eric başını salladı.

“Şu dantelli kep de yakıştı,” diye devam etti Wiglaf. “Ben ejderha olsaydım, senin kız olduğuna hemen inanırdım.”

“Yeter!” dedi Eric birden. “Düşüncelerini Gorzil’e sakla!”

Tam o anda mağaradan dalga dalga bir duman yükseldi. İçerden gürül gürül bir ses duyuldu: “BURNUMA KAHVALTI KOKUSU GELİYOR!”

Dağılan dumanın arasından kocaman ve yılan benzer yeşil bir baş uzandı. Wiglaf ile Eric kılıçlarını hemen arkalarına gizlediler. Ejderhanın gözlerinden turuncu bir ışık saçıldı. Ağzından sıcak bir duman çıkıyordu. Wiglaf hiç bu kadar çirkin, iğrenç ve korkunç bir şey görmemişti.

Sonunda Gorzil ile karşı karşıya gelmişlerdi! Wiglaf, Ozan’ın hikâyesini hatırladı. Kılıcına daha sıkı sarıldı. Gorzil’in az sonra Kafalık’ı kürdan olarak kullanmaması için dua etti!

Gorzil burnundan iki halka duman püfledi:

“Ne şans!” diye kükredi: “Köyün lezzetli, tatlı küçük kızı ve delikanlısı beni bekliyor. Kahvaltı için sabırsızlanıyorum! Kızım, Gorzil’e söyleyeceğin son bir sözün var mı?”

Eric öne doğru bir adım attı. Bir şey fısıldadı. Fakat Wiglaf bile fısıldadığı şeyin ne olduğunu duyamadı.

“Ne?.. Ne?..” dedi Gorzil. “Kızım, çekinmeden açıkça konuşana!” Eric tekrar fısıldadı.

Ejderha mağaradan dışarı çıktı. Burnundan sümükler akıyordu. Başını Eric’in yakınına kadar eğdi. “Gorzil şimdi daha iyi duyabilir. Bana ne söyledin benim lezzetli çöreğim?”

“BEN SENİN ÇÖREĞİN DEĞİLİM, GORZIL!”

Eric ejderhanın kulağına yüksek sesle bağırdı.

“BEN SENİN EN KÖTÜ KÂBUSUNUM!” Eric bunları söyler söylemez kılıcını hızla arkasından çıkardı.

Bir anda Gorzil’in burnundan homurtuyla karışık kıvılcımlar çıktı. Neredeyse Eric’in elbisesinin kenarı tutuşacaktı. Gorzil birden kuyruğunun ucunu başının üstüne kaldırdı. Aynı anda da Eric’in elindeki kılıca hızla vurdu.

Wiglaf ile Eric kılıcın ormanın içine doğru uçup gidişini izlediler.

“Şimdi yandık!” dedi Eric. Başka bir darbeden korunmak için yandaki kaya parçasının arkasına geçti. “Çabuk, Wiglaf!” diye seslendi. “Kılıcını çek!”

Wiglaf önünde duran korkunç canavara baktı. Sadece bir kez girdiği Kılıç Kullanma dersinde öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Fakat Gorzil çenesinin altı boyayla işaretlenmiş taklit bir ejderha değildi ki! Gerçek bir ejderhaydı!

Wiglaf, titreyen eliyle arkasında tuttuğu Kafalık'ı ortaya çıkardı.

Ejderha paslı şeye bakıp kıkır kıkır güldü.

“Kafalık!” dedi Wiglaf. “Ejderhaya saplan!”

Kafalık hareket etmedi.

“Kafalık!” Wiglaf bir kere daha denedi. “Ejderhanın işini bitir!”

Kafalık yine hamle yapmadı.

Gorzil'in burun deliklerinden sarı kıvılcıklar çıkmaya başladı.

“Kafalık!” diye haykırdı Wiglaf. “YARDIM ET!”

Kılıç, birden Wiglaf'ın elinden fırladı. Gökyüzüne doğru yükselirken Gorzil'in ateşinden kıp-

kırmızı olmuştu. Wiglaf, Eric ve ejderha Kafalık'ın bulutların içinde kayboluşunu birlikte izlediler. Bir süre tekrar görünmesini beklediler, ama kılıç yok olmuştu.

Sonunda Gorzil tekrar Wiglaf'a döndü. "Bak bu çok kötü oldu!" diyerek kıkır kıkır güldü. "Artık kahvaltı zamanı!"

Gorzil korkunç ağzını açtı. Wiglaf her an yıldırımların kendisine çarpmasını bekliyordu artık!

"Biraz daha fazla zamanım olsa!" diye düşündü. Gorzil'in gizli zayıf yönünü keşfedebileceği kadar bir zaman!.. Wiglaf hızla düşünüyordu. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey!

Birden beklenmedik bir şey yaptı. Gorzil'in gök gürlemesini andıran sesinin üzerine aklına gelen ilk şeyi haykırdı:

"Komşu komşu huuu!"

Gürleme birden durdu.

"Bir dakika... Ne dedin sen? Ne dedin?"

"Komşu komşu huuu..." dedi Wiglaf yine.

Gorzil gürültülü bir kakhaha attı.

“Komşu komşu ne?”

“Komşu komşu huu!” dedi Wiglaf.

Gorzil yine kahkaha attı. Üstelik bu kez bur-
nundan ateş bile çıktı.

“Komşu komşu huuu! Hah hah haaa... Ben
küçücük bir ejderhayken annem söylerdi bu-
nu... Devamı nasıldı?”

“Bilemem,” dedi Wiglaf. “Kendin bulmalısın.”

Gorzil’in gözlerinden kıvılcımlar çıktı.

“Kendim mi?..”

“Evet, kendin...”

Wiglaf önsezisiyle, bu tekerlemenin tamamını
anımsamanın Gorzil için çok önemli olduğunu
hissetmişti.

“Bu benim için çok önemli!” diye gürledi
Gorzil. “Devamını anımsamazsam ölürüm!”

Wiglaf doğru iz üzerinde olduğunu hissetti.
Yumuşak bir sesle yineledi:

“Komşu komşu huuu... Oğlun geldi mi?”

Gorzil gülerek tamamladı:

“Geldi!” Anımsadığına çok sevinmişti.

Wiglaf devam etti:

“Ne getirdi?”

Gorzil başını kaldırıp düşünmeye başladı: “Ne getirdi? Ne getirdi?..” Bir türlü aklına gelmiyordu. Sonunda birden anımsadı:

“İncik boncuk!”

“Doğru!” dedi Wiglaf. “Aferin sana...”

Gorzil gururla boynunu büktü.

“Kime kime?” dedi Wiglaf.

“Sana bana...” dedi Gorzil.

“Daha kime?”

“Kara... Şeyy... Kara...” Gorzil bu dizeyi anımsamıyordu. “Kara... Kara...”

Wiglaf, Gorzil’in dev bedeninin titrediğini fark etti. Bu tekerlemenin devamını anımsayamamak onu kötü etkiliyordu.

“Kara kediye...” diyerek ona yardım etti. Sonra ekledi: “Kara kedi nerede?”

“Şeyy...” Gorzil yine zor durumdaydı. Şimdi tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Wiglaf onun zayıf yönünü bulmuş muydu ne?

“Ağaca çıktı!” dedi ve devam etti. “Ağaç nerede?”

“Ağaç... Ağaç...” Gorzil iki yana sallanıyordu şimdi. Rengi solmuştu.

“Balta kesti,” dedi Wiglaf. “Peki, balta nerede?”

“Balta...” Gorzil’in dudakları sarkmış, gözleri parlaklığını yitirmişti.

“Suya düştü,” dedi Wiglaf. Gorzil, “Argggh!” diye gürültülü bir inleme sesi çıkardı. Tekerlemenin devamını bilememek onu eritiyordu sanki.

“Su nerede?”

“Su!..”

“İnek içti...” dedi Wiglaf. “İnek nerede?”

“İnek... İnek... Şeyy...” Gorzil perişandı. Pençeleriyle göğsünü yumrukluyor, derin derin soluk alıp veriyordu.

“İnek nerede?”

Gorzil’in sesi bir balarısının sesi gibi cılızdı.

“İnek... Bilmiyorum... Şeyyy... Ahırda olabilir...”

“Dağa kaçtı!” dedi Wiglaf. Ardından can alıcı son sorusunu da sordu. Gorzil’in gözleri kapanmak üzereydi.

“Dağ nerede?”

Gorzil yere yıkılmış durumda inliyordu şimdi. Wiglaf onun zayıf yönünü gerçekten bulmuş olmalıydı.

“Dağ... Da... Da...”

“Yandı bitti kül oldu!” diye bağırdı Wiglaf.
Başarmıştı işte.

Gorzil’in tüm bedeni bir anda kül oldu.

Eric eteğini topladı ve Wiglaf’ın yanına geldi.
“Gorzil öldü!” diye haykırdı.

Birden bir gürültü duydular. Dönüp baktıklarında yüzlerce köylünün ağaçların arasından koşarak geldiklerini gördüler. Köylüler onların ejderha ile nasıl savaştıklarını izlemek için gelmişlerdi.

Köylüleri görünce Wiglaf ejderhanın tozunu üzerinden silkeledi. Onu omuzlarında taşıyacaklardı herhalde. Başparmak Köyü’ne götürülecekti bir kahraman olarak!

“Yolumdan çekilin!” diye bağırdı bir köylü.
Ötekiler de onun arkasından ilerlediler.

Wiglaf ile Eric bir kayanın arkasına atladılar, yoksa Gorzil’in ganimeti için mağaraya hücum eden kalabalığın ayakları altında ezileceklerdi.

Birden bir parıltı gökyüzünü aydınlattı. Wiglaf Kafalık’ın bulutlardan aşağı süzülüp az ötedeki yabancı ot yığına düşüşünü izledi.

“Hiç gelmeseydin bari!” dedi Wiglaf.

Eric'in Büyük Sırrı

Eric, “Şu köylüler Gorzil’in ganimetini son parçasına kadar yağmalamak zorunda mıydılar?” diye homurdandı.

Wiglaf, bu arada kılıcını almıştı. Sonra da Eric ile birlikte Cimcime ve Zelda’yı bulup kıyafetlerini tekrar değiştirmişlerdi. Eric Zelda’dan elbisesinin bazı yerlerinin yanmış olmasından dolayı özür diledi. Fakat Zelda bir kucak dolusu altının mutluluğuyla hiçbir şeye aldırılmıyordu.

Wiglaf ile Eric Ejderha Avcıları Okulu’na dönmek üzere yola çıktılar. Arabayı bu kez Eric çekiyordu.

“Ben zenginden alıp fakire vermek taraftarıyım,” dedi Eric. “Fakat yine de köylüler bize bi-

raz olsun altın bırakamazlar mıydı yani? Mor-dred'in karşısına eli boş nasıl çıkacağız?"

"Unutma ki, Gorzil bu altınları köylülerden çalmıştı," dedi Wiglaf. "Böylece kendilerine ait olanı geri almış oldular."

"Doğru," diye mırıldandı Eric. İç çekerek kayalık patikada arabayı çekmeye devam etti.

"Arabayı çekmek istediğinden emin misin?" diye sordu Wiglaf.

"Yapabileceğim tek şey bu," dedi Eric Wiglaf'a. "Gerçekten, doğruyu söylemek gerekirse ejderhayı sen yok ettin."

Wiglaf'ın yüzü Eric'in bu sözleri üzerine kızardı. "Bunu sen olmadan hiçbir zaman yapamazdım, Eric," dedi. "Akıllıca bir plandı. Yani Zelda'nın giysilerini giyerek kız kıyafetiyle Gorzil'i aldatman."

Eric bir dakika kadar sustu. Sonra arabayı durdurup Wiglaf'a döndü. "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi ciddi bir sesle.

"Söyle," dedi Wiglaf.

"Bu bir sır," diyerek Wiglaf'ı uyardı. "Bu sırrı saklayacağına yemin eder misin?"

“Kılıcımın üzerine yemin ederim,” diye söz verdi Wiglaf. Kafalık'ı havaya kaldırdı.

“Benim asıl adım...” dedi Eric. “Erica.”

“Sahi mi!” dedi Wiglaf hayretle. “Ailen sana kız adı mı koymuş?”

“Hayır! Ben kızım, budala. Aslında bir prensesim. Kraliçe Barb ile Kral Ken'in kızıyım ben.”

Wiglaf'ın ağzı hayretten açık kaldı.

“Her zaman maceralı bir hayat yaşamayı istedim,” diye anlatmaya başladı Erica. “Ejderha Avcıları Okulu'nun ilanını görünce aileme beni bu okula göndermeleri için yalvardım. Sonunda kabul ettiler. Ama okula gelince Tava bana Mordred'in okula kızları almadığını söyledi. Erkek çocuk gibi giyinmem de Tava'nın planıydı. Tava sırrımı saklıyor. Ben de karşılığında ona ağlardan yılanbalıklarını topluyorum.

“İnanılmaz!” dedi Wiglaf yine hayretle. “Beni bağışlayın lütfen, Majesteleri.”

“Hiçbir şekilde majeste sözünü duymak istemiyorum!” diye çıkıştı prenses. Gümüş kılıcını çekip Wiglaf'a salladı. “Bana sadece Eric diyeceksin! Sakın ağzından başka bir şey kaçırma!

Sırrımı okulda hiç kimse bilmemeli. Yani Ejderha Avcıları Okulu diplomasını alıncaya kadar. Bu sırrı birine söyleyecek olursan senin canına okurum!”

“Tek bir kelime bile söylemem,” diye söz verdi Wiglaf. “Eğer söyleyecek olursam, sen de benim sırrımı söylersin.”

“Senin sırrını mı?”

“Kılıcımın kabzasına bağlanmış olan bu uğurlu paçavrayı görüyor musun?” diye sordu Wiglaf. “Bu... Şeyy... Bebeklik battaniyemin son kalan parçası.”

Erica gülümsedi. “Gerçekten mi! Bunu bir duyan olsa yandın!” Arabayı hızla çekti ve patikadan aşağı inmeye başladı.

“Şimdi,” dedi. “Ejderha Avcıları Okulu’na anlatacağımız hikâyeye dönelim. Altın götüremediğimiz göre, maceramızı ballandırarak anlatmalıyız.”

“İyi fikir,” dedi Wiglaf.

“Bana kalırsa,” diye başladı Erica, “Gorzil’e mağaradan çıkması için nasıl cesurca bir tuzak kurduğumu söylemekle başlayalım. Sonra da

gümüş kılıcımı savurduğum zaman onu nasıl korkuttuğumu, yüreğini ağzına getirdiğimi anlatalım! Hiç beklemediği bir...”

Eric (yani Erica) konuşmasına devam ederken Wiglaf kendi düşüncelerine dalmıştı. Kahraman olmuştu! Tıpkı ozanın söylediği gibi. Üstelik bir damla bile kan dökmeden!

Papatya benimle o kadar gurur duyacak ki, diye düşündü. Ayrıca Fergus ile Molwena da. Hele şu hiç su yüzü görmeyen on iki erkek kardeşi onun gerçekten müthiş bir ejderha avcısı olduğunu öğrendiklerinde kim bilir ne kadar şaşıracaklardı!

Ejderha Avcıları Okulu
Yıllığı

Kurucular

Felsefemiz

Sör Herbert ile Sör Ichabod, Ejderha Avcıları Okulu'nu kurarken bugün bile hâlâ geçerli olan basit bir ilkeden yola çıktılar: Ne kadar güçsüz, ödle, tembel, düztaban, kokuşuk veya isteksiz olursa olsun, her çocuk altın peşinde bir ejderha avcısına dönüşebilir. Ejderha Avcıları Okulu'nda geçen dört yıldan sonra delikanlılar hem aileleri hem de seçkin okulumuz için bir zenginlik kaynağı olabilirler.

(*) (**) (***)

* Ejderha Avcıları Okulu'nun kesinlikle kâr amaçlı bir kuruluş olduğunu hatırlatırız.

** Ejderha Avcıları Okulu, ejderha avcılarınca ele geçirilen altınların bir bölümüne el koyma hakkını saklı tutar.

*** Bu altınların ne kadarının öğrencimizin ailesine verileceğine değerli müdürümüz Mordred karar vermektedir. Her durumda bu miktar altınların 1/500'ünden az, 1/499'undan da çok olmayacaktır.

Okul Müdürü

Muhteşem Mordred

Mordred, Ejderha Pataklayıcıları Yüksekokulu'ndan ikincilikle mezun oldu.

Öteki öğrenci Lionel Flyzwattar Ejderha Şişleme Hazırlık Okulu'nun müdürü olmuştu. Mordred uzun yıllar Ejderha Tokatlayıcıları Alternatif

Okulu'nda yarı zamanlı okutman olarak çalışırken çamur güreşi

konusuyla yakından ilgilenme şansı buldu. Flyzwattar'ın eğitim işinden çok para kazandığını görünce 974 yılında Ejderha Avcıları Okulu'nu kurdu ve halen müdürlüğünü yapıyor.

Lakabı: Uyuz Mordred

Hayali: Kucak dolusu altın

Gerçek: Henüz tek bir altın görmüştüğü yok

Sırrı: "Taşfırın Erkeği Mordie" takma adıyla çamur güreşi yaptı

Gelecekle ilgili planları: Zengin olur olmaz emekli olup Bahamalar'a gidecek.

Yönetim Kurulu Üyesi

Leydi Lobelia

Lobelia Müthiş Mordred'in kız kardeşidir ve Eğer-Bu-Yazıyı-Okuyabiliyorsan-Moda-Tasarımcısı-Olabilirsin Okulu'ndan mezun olmuştur. Lobelia Husky Kralı Felix ve Rüküş Eric'in moda danışmanlığını da yapmıştır. 979'da Lobelia yaşayan en kıdemli şövalye olan Sör Jeffrey Yarakabuğukaldıran ile evlenmişti. Leydi urvamını

da o zaman kazanmıştı, fakat (ne yazık ki!) kendisine kalan çok az miktarda serveti tek bir kere yapmış olduğu alışverişte harcıyıp bitirmişti. Leydi Lobelia Ejderha Avcıları Okulu'na yaptığı sık ziyaretlerinde haykırdığı, "Ortaçağ'da yaşıyorum diye orta yaşlı görünmek zorunda mıyım yani!" sözüyle bilinir.

Lakabı: Leydi Lo Lo

Hayali: Modaya korkunç uygun giyinmek

Gerçek: Korkunç!

En iyi sakladığı sır: Karanlık Çağ'daki İndirime Girmiş Ucuzcu Mağazalar

Gelecekle ilgili planları: Çocuklara yeni üniforma: El örgüsü taytlar ve dantelli tunikler

Öğretmenler

Sör Mort du Mort

Ejderha Avcıları Okulu'nun Başlangıç, Orta ve Usta sınıflarının sevilen öğretmenidir.

Bir zamanlar müthiş bir ejderha zurgalayıcısı olduğu söylenir durur. (Ne demek olduğunu bilmiyoruz, ama ürkütücü bir şey olduğu anlaşılıyor.) En son

çarpışması ejderhaların en korkuncu olan Şövalye Ufalayıcısı ile olmuş.

Ne yazık ki, daha ilk anda kafasına aldığı sert bir darbe nedeniyle birazcık kafayı yemiş.

Lakabı: Kaçık

Hayali: En müthiş ejderha avcısı olmak

Gerçek: Hayaliyle alakası yok

Sırrı: Hatırlamıyor

Gelecekle ilgili planları: Biraz kestirmek

Koç Wendell Plungett

Plungett Ejdarha Avcıları Okulu'nda Beden Eğitimi Bölümü'ne katılmadan önce yıllarını Kara Orman'da macera aramakla geçirmiş, sonunda ormanı terk edip ejderha avcılığı günlerini geride bırakmıştır. Koç Plungett, Hiçbiryer Bataklığı'nın kuzeyindeki en bulunmayan en adaleli erkekti. "Kalas gibiyimdir!" dediği biliniyor. Ejderha Avcıları Okulu'nda çeşitli şapkalar ve miğferler giyer. Beden Eğitimi öğretmenliğinin dışında, şişleme antrenörlüğü, dans öğretmenliği ve özel müfettişlik gibi görevleri vardır. Genç bir kızla tanışmak ve mum ışığında yemek yemek için can atmaktadır.

Lakabı: Koç

Hayali: Taş gibi sert olmak

Gerçek: Fufu adlı pelüş oyuncak ejderhasıyla uyur

En iyi sakladığı sır: Saçını şöyle bir çekin de görün

Gelecekle ilgili planları: Aşkını bulmak

Birader Dave

Ejderha Avcıları Okulu'nun kütüphanecisidir. Ejderha Avcıları Okulu'na nasıl gelmiştir?.. Ailesi birkaç nesildir şekercilik yapan Dave'in sattığı şekerler Başparmak Köyü'nün üç çocuğunu dişsiz bırakınca duyduğu vicdan azabı nedeniyle kendini borçlu hissetmiş

ve insanlığa başarılması çok güç bir iyilik yapmaya karar vermiştir. Bunun için de okumanın yazmanın bir zaman kaybı olduğuna inanmasıyla ünlü Ejderha Avcıları Okulu'na kütüphaneci olmaya ve öğrencileri bunun aksine ikna etmeye kendini adanmıştır.

Lakabı: Birader

Hayali: Kütüphanede kitap okuyan çocuklar

Gerçek: Kütüphanede uyuyan çocuklar

Sırrı: Cliff'in ders notlarından yararlanıyor

Gelecekle ilgili planları: Şeker kağıtlarına mâniler yazmak

Profesör Prissius Pluck

Profesör Pluck, Turşucu Hürşit Özel Okulu'ndan mezun oldu ve Fen Bilimleri Profesörü olmak için Ejderha Avcıları Okulu'na geldi. Uzmanlık alanı Çoktan Seçmeli Testler. Profesör Pluck'ın öğrencileri:

- a) Profesör Pluck'ın ne kadar çok tükürük saçabildiğine hayret ediyorlar,
- b) Ön sıralara oturmamaya dikkat ediyorlar,
- c) Okul müdürü Mordred'e kendilerini başka sınıfa alması için yalvarıyorlar,
- d) Yukardakilerin hepsi.

Lakabı: Bay Salyalı Surat

Hayali: P'leri doğru bir şekilde telaffuz etmek

Gerçek: Saçılan tükürükler

En iyi sakladığı sır: Hiç tükürük köftesi yemedi

Gelecek için planları: Yarık dudakları iyileştirme üzerinde çalışma

Memurlar

Tava

Tava'nın nasıl Ejderha Avcıları Okulu'nda aşçıbaşı olduğunu kimse bilmiyor. Kimilerine göre Mordred bu harap şatoyu satın aldığı anda o zaten mutfaktaymış ve orada kalmış. Kimilerine göreyse bulaşıkları çok çabuk yıkadığı için Leydi Lobelia onu bu işe almış. Kimilerine göre ise okulla ilgili öyle karanlık sirlara sahipmiş ki onu işten atamıyorlarmış. Ama şimdiye kadar onun iyi bir aşçı olduğu için bu işi yaptığını söyleyen tek bir kimse bile çıkmamış.

Lakabı: Adı Tava olan birine nasıl bir takma ad takılabilir ki?

Hayali: Temiz bir mutfak

Gerçek: Temiz bir mutfak hayaldir

Sırrı: Ara sıra şato hendeğinde köpük banyosu yapıyor

Gelecekle ilgili planları: Aşçılık okuluna yazıldı

Yorick

Yorick, Ejderha Avcıları Okulu'nda İzci Başkanı. Mas-karalıktaki becerisini Şen Şarkıcılar ve Çıtır Dansçı-lar'la birlikte geçirdiği yıl-lardan edinen Yorick, *Kül-kedis*'ndeki Cam Terlik rolüyle de ödül kazanmıştı.

Üç Ayı masalındaki anne ayı rolünü alamayınca kendisine yeni bir yol çizmeye karar verdi.

Mordred'in onu gördüğü gece Ayılar Yolu'nda ayı kılığında dolaşıyormuş. Kılık değiştirmedeki ustalığını fark ettiği için de onu hemen İzci Başkanı yapmıştı.

Lakabı: Bu da Kim?

Hayali: Kılık değiştirme ustası olmak

Gerçek: Mordred'in ayak işlerinin ustası

En iyi sakladığı sır: Kral Ken gibi giyinmekten hoşlanıyor

Gelecek için planları: Tavşan kıyafetini yitirmek

Öğrenciler

Pinwick'li Wiglaf

Yeni öğrencimiz Wiglaf, yanında Başparmak Köyü'nün bile metropol kadar büyük kaldığı küçücük bir köy olan Pinwick yakınlarında bir izbelikten gelmiştir. On üç çocuklu bir evde büyüdüğü için de okuldaki yatakhane hayatına hemen uyum sağlamakta zorlanmamıştır.

Ancak Koç Plungett'in perüğünü şişlediği için de okula iyi bir başlangıç yaptığı söylenemez. Çok işin var Wiglaf! Seninle çok eğleneceğiz.

Hayali: Kahraman bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Cebinde hâlâ bebekliğinden kalma bez parçası taşıyor

Ders dışı faaliyetleri: Hayvan Dostları Kulübü Başkanı, Yılanbalığı Yemekten Bıkanlar Kulübü Başkanı, Tava'nın Kurulama Ekibi Havlu Serme Görevlisi, Domuz Sevenler Kulübü Kurucusu

En sevdiği yer: Kütüphane

En sık söylediği söz: *Erhaba-may, Patya-paday!*

Gelecekle ilgili planları: Altın bulmak

İntikamcı Angus

Mordred ile Leydi Lobelia'nın yeğeni olan Angus ortalıkta, ya, "Ben sizlerden biriyim!" ya da, "Dayıma söylerim ha!" diyerek yürür. Bu 1. Sınıf öğrencisinden güçlü bir ejderha avcısı olabilecek midir? Yoksa günün birinde Tava'nın yerine mutfağa mı terfi edecektir? Bizce ikincisi. Haydi Angus, boşuna uğraşma!

Hayali: Ejderha Avcıları Okulu'ndaki yemeklerde daha çok çeşit

Gerçek: Yılanbalığı, yılanbalığı, yılanbalığı!

Ders dışı faaliyetler: Ejderha Avcıları Okulu Mutfak Kulübü'nün Başkanı, Dişlek Dürümcü'nün Yeri'ni ziyaret. Satış temsilciliği

En sevdiği konu: Öğlen yemeği

En sık söylediği: "Karnım hâlâ aç!"

Gelecekle ilgili planları: "Ejderha Pişirmenin 101 Yolu" kitabını yazmak

Cesur Baldrick

Baldrick için bu önemli bir yıl. Baldrick Ejderha Avcıları Okulu'ndaki 1. Sınıf'ın genç delikanlısı olarak onuncu yılını kutluyor. Daha gidecek çok yolun var, Baldrick! Yeni öğrencilerden herhangi biriniz iplerle ilgili ne bilmek istiyorsanız, doğru kişi Baldrick'tir. Kafetaryanın yılanbalığını ne zaman kesinlikle yememeniz gerektiğini, Profesör Pluck'ın sınıfında nereye oturmanın daha yararlı olduğunu ve derse geç kaldığımızda müdüre nasıl bir mazeret bulacağınızı size o söyleyebilir. Yeter ki ona herhangi bir sınav sorusunun cevabını sormayın.

Hayali: Dünyayı dolaşmak

Gerçek: Devamlı akan burun

Ders dışı faaliyetler: Ejderha avcılığı egzersizleri

En az ilerleme kaydeden kişi ödülü sahibi

En sevdiği konu: "Soruyu tekrar eder misiniz?"

En sık söylediği: "Ev ödevimi ejderha yedi!"

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Şişleme Hazırlık

Okulu'na geçmek

Eric von Royale

Eric çok uzak bir yerden gelmiş. (Yani kayıt formuna öyle yazmış.) Bu 1. Sınıf öğrencisinin durumu biraz tuhaf. Kendisi normal ve ortalama biri olduğunu söyleyip duruyor ancak o zaman o yatağındaki ipek yatak örtüsü ne peki? Ailesi gerçekten de Sör Lancelot'un yakın dostları mı? Gerçekten de Tava ona Temiz Tabaklar Kulübü'nü kurması için rüşvet verdi mi? Hem Allah aşkına, bu çocuğun sağ kolu sınıfta sürekli parmak kaldırmaktan ağrımıyor mu?

Hayali: Yiğit bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Sadece öğretmenlerin maskotu

Ders dışı faaliyetleri: Sör Lancelot Fan Kulübü, Zırhı Parlatma Kulübü, Ayın Ejderha Avcısı Kulübü, Ejderha Avcıları Okulu Amigolar Takımı Kurucusu ve Bestecisi.

En sevdiği konu: Hepsi!!!

En sık söylediği söz: "Avcıların en müthiş olanı ben..."

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Avcıları Okulu'nu devir almak

Reklamlar

KRAL ARTHUR'UN SAVAŞ ZIRHLARI MAĞAZASI

Kral Arthur'un Savaş Zırhları Mağazası
Tam tepesine ineceğiniz anda tangur
tungur edip ejderhayı uyandıran zırhlardan
usandınız mı? Hemen Kral Arthur'un Savaş
Zırhları Mağazası'na gelip sessiz ve hafif
zırhları görün. Unutmayın, Kral Arthur'un
Zırhları en iyisidir!

YANDIM ANAM RAPTİYELERİ

İşkence yöntemleri değişebilir, ama rap-
tiyeler kalıcıdır. Yandım Anam Raptiyeleri
en ağız sıkı şövalyeleri bile geveze bir papa-
ğana çevirir.

Yandım Anam Raptiyeleri: Benzerlerin-
den biraz daha iyi!

KAÇIK JACK'İN GARAJI

Avcılar Yolu'nda. Başparmak Köyü'ne yakın garaj. Uygun aylık fiyatlar.

İsterseniz arabanızı bırakın. Bekçi falan yoktur ve çizik, oyuk, yamuk, kayıp tekerlek ve benzeri saldırılardan dolayı sorumluluk kabul edilmez.

Kaçık Jack'in elinde koca bir baltayla bir arabayı parçaladığı yalnızca bir söylentidir.

DİŞLEK DÜRÜMCÜNÜN YERİ

Yılanbalığı yemekten bıktınız mı? Bir de Dişlek Dürümcü'nün Yeri'ni deneyin. Ucuz değiliz ama yılanbalığı servisimiz yok.